СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 211. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК 4-го ЛИСТОПАДА 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 4, 1986 No. 211. VOL. XCIII.

КОНҐРЕС СКВУ ВІДБУДЕТЬСЯ 23 — 26-ГО ЛИСТОПАДА 1988 РОКУ

Торонто. (СКВУ). В п'ятницю і суботу, 17-го і 18-го жовтня ц.р., в приміщеннях Канадсько-Української Мистецької Фундації, де теж знаходиться бюро СКВУ, відбулося чергове засідання Президії Секретаріяту СКВУ.

Наради відкрив президент Петро Саварин, а в заступстві неприсутнього Митрополита Василія, молитву провів о. митрат Петро Бублик. Листа з побажанням успішних нарад від Митрополита Максима Германюка, який був в Римі, прочитав президент Саварин.

Після формальностей прийняття порядку нарад і протоколу з попереднього засідання, нововибраний заступник президента Комітету Українців Канади Юрій Гвоздулич привітав присутніх і запевнив Президію СКВУ, що нововибрана на 15-му Конгресі Управа Комітету Українців Канади буде дальше всеціло підтримувати і фінансувати працю СКВУ.

Докладний фінансовий звіт склав Леонід Філь. Про багатогранну працю бюра СКВУ звітував Мирон Барабаш. Він повідомив, що Ярослава і Михайло Шафранюки віддали для СКВУ дві додаткові кімнати, так дуже потрібні для ефективної праці бюра. Д-р Франко Мартинюк звітував про працю і ріст Фундації СКВУ. Про свою працю і багатогранну кореспонденцію звітував презедент Саварин.

Після звітів членів Президії відбулася ділова і конструктивна дискусія. Заторкнено ряд важливих проблем і передискутовано появу другого з черги числа „Нюз леттер", який редагується тепер в Торонто, як теж появу друком „Збірника II Конґресу СКВУ". Багато уваги присвячено підготові V Конгресу СКВУ і прийнято дату відбуття його на час 23-26 го листопада 1988 року в Торонто, в приміщеннях готелю Торонто Гілтон Гарбор Кесл.

Ширше обговорено підготову Ювілею Тисячоліття Хрищення України. На попередньому засіданні Президія доручила Відділові Комітету Українців Канади в Торонто підготовити святкування Ювілею Тисячоліття під час V Конгресу СКВУ. У зв'язку з тим, голова цього Відділу КУК, Ярослав Соколик, повідомив присутніх, що створено для цієї цілі всегромадський комітет і представив рамовий плян дії.

Широко обговорено наслідки трагедії-катастрофи в Чорнобилі. Запрошений на засідання проф. Олег Троян, знавець ядерних реакторів в Канаді, представив членам Президії науково передбачені числа жертв та наслідки катастрофи. З ініціятиви голови Світової Ради Суспільної Служби Зенона Дуди створено при цій раді підкомісію у справі Чорнобиля. На працю цієї підкомісії, яка складається з молодих науковців і професіоналістів, Президія СКВУ одобрила, в принципі, бюджет в сумі 14,000 дол.

За працю Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради звітував д-р Роман Дражньовський. Він повідомив присутніх, що „Хрестоматія Тисячоліття Хрищення Руси-України" майже готова до друку і показав проєкти ілюстрацій, які підготовив мистець Ярема Козак.

За Комісію Прав Людини звітував Ярослав Білак.

На внесок Олександри Ковальської, на місце св. п. сенатора Павла Юзика Президія одноголосно назначила Ярослава Білака головою Комісії Прав Людини.

М. Барабаш подав звідомлення Комісії трибуналу, яка наближається до остаточного завершення своєї праці. Також подав інформації про вступні приготування і пляни праці Правописної комісії і Комісії за деколонізацію СССР.

Статутова комісія СКВУ почала свою працю і приймає завваги і пропозиції щодо доповнень статуту СКВУ.

ДОПОВІДЬ В НТШ

Ню Йорк — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку запрошує членів і українське громадянство на доповідь з циклю „Неповторний Львів" на тему „Медичний світ Львова", яку виголосить д-р Роман Осінчук. Доповідь відбудеться в суботу, 8-го листопада ц.р., о год. 6-ій вечора тут в домі НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вулицями.

Світова Федерація інженерів відбула наради

Баффало, Н.Й. (ІЯХ). — Тут відбулися наради Управи Світової Федерації Українських Інженерів, які досі включали Товариство Українських Інженерів Америки та Товариство Українських Інженерів Канади. З уваги на те, що зголосилися до цієї федерації подібні товариства з Арґентини, Австралії, Німеччини та Англії, Управа прийняла назви Світової Федерації Українських Інженерів та зробила деякі конкретні зміни. Рішено, що „Вісті" ТУІА, які являються зараз єдиною технічною публікацією в українській мові, будуть виходити під патронатом Світової Федерації Українських Інженерів і будуть мати редакційну колеґію зложену із представників поодиноких країн.

Українські інженери Америки і Канади вложили дуже багато зусиль, щоб зберегти СКВУ, як єдину спільну централю для всіх українців і це вдалося осягнути. Ті самі зусилля плянується провести на V Конґресі СКВУ. Українські інженери Америки докладають багато зусиль, щоб довести до створення однієї спільної централі на терені ЗСА. Праця для концентрації національних сил для спільних дій в цілому світі є дуже важлива для українських інженерів.

Обговорювані були проблеми зв'язані із збереженням української національної субстанції в цілому, а серед професіоналістів зокрема. Були різні рекомендації базовані дуже часто на конкретних досвідах, які треба реалізувати.

Черговий з'їзд представників федерації плянується на жовтень 1987 року в Дітройті-Віндзорі.

До Управи і Контрольної комісії Федерації зараз входять: д-р Ю. Курись, голова, інж. Юрій Базилевський, перший містоголова, дальшими членами є інженери: Е. Змий, Ю. Соколик, Б. Качмар, Н. Чорний, Г. Хамуляк, д-р В. Росоха, д-р Ю. Ґела.

Відзначили 40-ліття УНДС

Ню Йорк (УНДС). — У неділю, 5-го жовтня ц.р., тут в приміщеннях катедри Св. Володимира відбулося поширене зібрання членів Українського Національно-Державного Союзу (УНДС). Відкриваючи зібрання голова Централі УНДС проф. Іван Самійленко відмітив, що 1986 рік є роком відзначення 60-ої річниці трагічної смерти голови Директорії і Головного Отамана Військ УНР св. п. Симона Петлюри, як рівнож і роком Українського Воїна, роком, коли українська спільнота у вільному світі віддає свій поклін кращим синам і дочкам українського народу, що віддали своє життя за волю і державну незалежність України. Присутні вшанували їх світлу пам'ять вставанням та однохвилинною мовчанкою.

Голова централі пригадав присутнім, що в цьому році українська спільнота понесла також тяжку втрату в рядах самостійницького табору. Відійшли у вічність св. п. Ярослав Стецько, визначний син українського народу, лідер націоналістичного руху в Галичині, зокрема ОУНр, св. п. проф. Августин Штефан, колишній голова Сойму Карпатської України, та недавній заступник голови Уряду УНР в екзилі, св. п. д-р Степан Росоха, заступник голови Сойму Карпатської України га голова Трибуналу ДЦ УНР в екзилі, св. п. сен. Павло Юзик, невтомний борець за права українського народу. Після вшанування їх світлої пам'яті вставанням та однохвилинною мовчанкою, голова привітав присутніх на зборах, Президента ДЦ УНР в екзилі Миколу Лівицького, голову Президії УНРади інж. Павла Лимаренка та голову Контрольної ради ДЦ УНР інж. Петра Крамаренка.

Приступаючи до ділової частини нарад, проф. Самійленко попросив до слова одного із чільних фундаторів та свого часу довголітнього голову Централі УНДС, Президента Лівицького.

В глибокій своїм змістом, багатій фактами і подіями промові, Президент зупинився на тих внутрішніх і зовнішніх обставинах, які послужили поштовхом для створення УНДС в 1946 році на чужині. Він продемонстрував славні імена фундаторів та провідників УНДС, заслужених борців УНРеспубліки та вірних послідовників С. Петлюри. Невпинна боротьба за відновлення Української Народної Республіки, а з тим і всебічна допомога ДЦ УНР в екзилі і залишаються, підкреслив Президент, незмінною ціллю УНДС в діяспорі.

Другою темою нарад була інформація про стан консолідаційних заходів українських самостійницьких партій і організацій на базі ДЦ УНР в екзилі. Доповідав заступник голови Уряду УНР та голова Координаційно - Консолідаційної Комісії ДЦ УНР в екзилі, проф. І. Самійленко.

Консолідація українських самостійницьких сил є кричуща, невідкладна та першочергова вимога часу, підкреслив І. Самійленко. Фрагментація самостійницьких сил веде до розпорошення та непростимого ослаблення національно-визвольних зусиль. Ворог українського народу має жахливу смертоносну військову зброю. Ми її не маємо. Ми маємо єдину зброю — в нашій єдності, силі волі, рішучості, посвяті і в нашій правді, яку мусить, рано чи пізно, зрозуміти наш союзник — вільний цивілізований світ. Ми мусимо нарешті покінчити з шкідливим для нас всіх способом думання та методами дії, пам'ятаючи, що консолідація та координація наших

(Закінчення на стор. 6)

ПАРИЗЬКІ ЗУСТРІЧІ

Ольга Кузьмович

ЗУСТРІЧІ БІЛЯ „НЕ-НАШОГО" ШЕВЧЕНКА І „НАШОГО" БОНАПАРТЕ

— Прийдете в неділю до церкви? — неодмінне питання у всіх паризьких українців, коли вони зустрічають приїжджих із-заокеану.

Це справді місце зустрічів усіх наших земляків і навіть коли вони не можуть вислухати Богослужби, бо бодай приходять „під церкву". Катедра св. Володимира, розмальована мистцем Омеляном Мазуриком, притулилася на одному розі відомої вулиці Ст. Жермен, а перед нею скверик із славним пам'ятником Тараса Шевченка, що його перед кількома роками неперекір нам поставили совєтські „амбасадори", саме біля української церкви.

Ось так і стоїть перед катедрою св. Володимира наш і не наш Кобзар і споглядає на українську спільноту, що старається його не завважувати, коли збирається там у неділю малими групками.

І ми там зустрічаємо несподівано давнього знайомого, якого не бачили 40 років і перекидаємося словами, згадуючи раз-у-раз прізвища спільних приятелів, яких вже на має на цьому світі.

Але привітавшись з усіми, з ким було треба, ми після Богослужения, що цієї

„Не-наш" пам'ятник нашого Т. Шевченка в Парижі.

саме неділі було особливо торжественне із співом хору під керівництвом відомого українського композитора М. Кузана, на відзначення річниці смерти Блаженнішого Патріярха Йосифа, вирушаємо великим гуртом до другого місця недільної зустрічі українців в Парижі, яка обов'язково приходить після відстояння біля церкви.

Треба зійти тільки дещо вниз бульваром Ст. Жермен і ви вже біля історич-

(Закінчення на стор. 5)

ЗСА ПІДТРИМУЮТЬ К. АКІНО

Маніля. — Міністер оборони Філіппін Хуан Понсе Енріле розгорнув кампанію що має на меті дискредитувати президента Коразон Акіно, яка, на його думку, не може повести рішучу боротьбу з комуністичними заколотниками. Він різко критикував проєкт конституції, вироблений урядовою комісією, і настоює на проведенні президентських і парляментських виборів.

Несподівано для всіх віцепрезидент Філіппін Сальвадор Лявтрель заявив, що вимагає проведення всенародного плебісциту не для схвалення чи осудження проєкту нової конституції, а для вирішення справи про довір'я урядові. На випадок позитивного результату плебісциту теперішний уряд залишиться при владі протягом наступних шести років, при негативному результаті він змушений буде відійти негайно.

Пресовий секретар президента Теодоро Беніньо заявив, що якщо С. Лявтрель і далі буде виступати проти ратифікації конституції, то йому доведеться внести резиґнацію. „Підтримка конституції є одночасно підтримкою Акіно", — сказав Т. Беніньо.

В одному із своїх виступів віцепрезидент натякнув на можливости створення коаліції з Енріле. Покищо міністер оборони не відгукнувся на пропозицію про такий союз. Більшість спостерігачів у Манілі вважає співробітництво Енріле і Лавреля малоперспективним, бо ні один, ні другий не бажає поступитися лідерством. В кабінеті Акіно Лявтрель займає чисто символічні посади віцепрезидента і міністра закордонних справ. Всі важливі справи внутрішньої і зовнішньої політики вирішуються практично без його участи. Становище Енріле значно міцніше, і президент не може з цим не рахуватися.

Становище на Філіппінах турбує американський Уряд, який неодноразово заявляв про підтримку Коразон Акіно і її політичного курсу. „Ми повністю і недвозначно підтримуємо уряд Акіно, — заявив речник Державного департаменту Чарлз Редман. — Ми впевнені, що програма Акіно є кращою стратегією для побудови на Філіппінах стабільного, демократичного і процвітаючого суспільства. Ми віримо, що уряд Філіппін, підтримуваний народом, незабаром покінчить з громадянською війною і комуністичною загрозою".

Тисячі прихильників Акіно влаштували величезну демонстрацію на її підтримку в діловій частині Маніли. Виступаючи на зборах, зять президента Аґапіто Акіно заявив, що якщо Енріле не припинить своїх „безпідставних тирад", йому ліпше внести резиґнацію.

ЗВІЛЬНИЛИ ЩЕ ОДНОГО АМЕРИКАНЦЯ

Бейрут, Ливан. — В неділю, 2-го листопада ц.р., терористична організація „Свята війна" у Ливані випустила на волю ще одного американця Дейвида П. Джекобсена, який перебував в руках терористів майже 18 місяців.

Згадана організація, проіранського напрямку мусулманів-фундаменталістів, не сказала виразно чому вона звільнила якраз Джекобсена, бо в полоні в терористів перебувають ще інші американці, але речник тієї організації натякнув, що З'єднані Стейти Америки „зробили правильне рішення", яке значно допомогло у звільненні закладника.

У Каліфорнії, де тимчасово перебував президент Роналд Реґен, допомагаючи республіканським кандидатам у виборчій кампанії, офіційний речник Білого Дому Леррі Спікс заявив кореспондентам, що Адміністрація не змінила свого відношення до терористичних груп, не зробила основних змін у закордонній політиці і не переговорювала з терористами. Він висловив вдоволення Президента з приводу звільнення Джекобсена і рівночасно перестеріг мусулманів-шіїтів та інші групи, що вони будуть відповідати ,якщо б щонебудь сталося котромусь із шістьох американців, які все ще перебувають у закладі. У руках терористів перебувають ще, чекаючи звільнення: Едвард О. Трейсі, поет і автор книжок для дітей, Джозеф Дж. Сісіпіо, працівник американського університету в Бейруті, Френк Г. Рід, директор приватної ливанської школи, Томас М. Сатерленд, декан сільськогосподарської школи при американському університеті в Бейруті, Террі А. Андерсон, головний кореспондент агентства Асошіейтед Пресс і Вілліям Б Баклі, високий урядник амбасади ЗСА в Ливані для політичних справ про якого ходили чутки, що його вбили терористи, але тіла Баклі не знайдено.

Д. Джекобсен був директором американського університетського шпиталю, а в полон був захоплений 28-го травня 1985 року. Не зважаючи на пересторогу Уряду ЗСА, деякі американці, ризикуючи своїм життям, залишилися жити і працювати у розторганому громадянською війною Ливані і з цього скористали різні терористичні групи, які час від часу беруть у заклад чужинців надіючись на виторгування користей для себе і своїх організацій від поодиноких західних урядів.

Спочатку Д. Джекобсен перебував коротко в резиденції американської амбасади, пізніше був перевезений на Кипр, а тепер перебуває у військовому шпиталі у Візбадені, Західня Німеччина, переходячи медичну перевірку. Там відбудеться перша зустріч Джекобсена на волі з родиною.

Якась позакулісова домовленість між Білим Домом і терористами із „Святої війни" мусіла бути, але про неї не хотіли говорити, ані Л. Спікс, ані державний секретар Джордж Шулц. Посередником у цих переговорах був Террі Вайт, спеціяльний висланник Архиєпископа Англіканської Церкви Роберта Рансі, який заявив після звільнення Джекобсена, що правдоподібно також деякі інші американці будуть внедовзі звільненні з ув'язнення.

У СВІТІ

УРЯД МЕХІКО НАКАЗАВ поліції і національній ґвардії повести рішучу кампанію проти фармерів, які вирощують наркотики і арештувати та ставити під суд усіх без виїмку осіб, яким буде доказано співучасть у вирощуванні чи розповсюджувані наркотиків різних сортів. Окремому покаранні підлягають особи, які належать до контрабанд, що займаються перепачковуванням наркотиків з Мехіко до ЗСА, Канади й інших країн.

ОФІЦІЙНИЙ ПРЕДСТАВНИК французького уряду заперечив, що урядові особи ведуть переговори із Сирією з метою досягнення перемир'я між нею і чисельними арабськими терористичними групами, які діють на території Франції і на яких має вплив уряд Сирії. Крім того речник уряду прем'єр-міністра Жака Шірака заперечив, що Франція готова надати Сирії більшу економічну допомогу в сумі одного більйона долярів на закуп французьких товарів, в тому числі зброї, зокрема джетових літаків.

ТОМУ, ЩО АРҐЕНТИНА використовувала риболовні кораблі для ведення шпитунства в околиці Фальклbackяндських островів, Великобританія поширила зону навкола островів до 150 миль, проти чого зараз запротестував президент Арґентини Рауль Альфонсін, який рівночасно погрозив, що його країна тепер не зобов'язана притримуватись договору про врегулювання справи Фальклянду. Крім того він назвав потягнення Великобританії „провокацією" і „порушенням арґентинської суверенности". Політичні спостерігачі не виключають, що між Буенос Айресом і Лондоном можуть знову розпочатись суперечки, а навіть зудари на морі, як ця справа не буде скоро полагоджена шляхом переговорів.

УРЯД ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки відкинув обвинувачення чорних країн Африки, що це „білі расисти" з ПАР спричинили катастрофу приватного пасажирського літака совєтського виробу, у якій загинув президент Мозамбіку Самора М. Машель і 25 інших осіб. Додатково міністер закордонних справ ПАР Рольоф Ф. Бота заявив, що президент Машель згинув на місці катастрофи, а не у медичній паланці, як це спекулюють противники Південної Африки.

ДИРЕКТОР ВІЙСЬКОВОЇ розвідки З'єднаних Стейтів Америки ген. Леонард Г. Перрутс обвинуватив совєтського лідера Михайла Горбачова, що він намагався увести в блуд не тільки народи Совєтського Союзу і сателітні країни, але цілий світ своїм пляном відтягнення з Афганістану шість реґіментів совєтського окупаційного війська. Тепер стало відомо, що відтягнені частини служили в Афганістані від 1979 року, були у великій мірі здеморалізовані довголітньою війною з антикомуністичними повстанцями і їхній час служби закінчся. Натомість, ані М. Горбачов, ані інші совєтські речники не сказали, що до Афганістану прибули нові свіжі і омолоджені совєтські частини, які перебрали позиції тих, що відійшли. Значить чисельний стан совєтського війська в тій гірській волелюбній країні зовсім не змінився, але совєтські засоби масової інформації подбали про відповідний пропаґандивний розголос тієї справи. Пентагон критикував також Москву за тотальну офензиву і вбивство цивільного населення в Афганістані, яке вказує, що Москва стремить до цілковитого знищення теперішнього покоління, щоб перетворити Афганістан на ще одну свою провінцію.

ЛІКАРІ В НЮ ЙОРКУ встановили, що недавно прибулий з СССР д-р Дейвид Голдфарб має рака легенів. Про це повідомив родину і кореспондентів д-р Кеннет М. Прейгер з Колюмбійського призбитеріянського медичного центру.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Греції Андреас Папандрея поробив зміни у чотирьох міністерствах і звільнив 11-ох заступників міністрів та інших високих урядовців у процесі генеральної реорганізації уряду, після неуспіхів у льокальних виборах і втрати довір'я в народі.

ЗСА ГОТОВІ ДОПОМОГТИ ГОНДУРАСОВІ ЗБРОЄЮ

Вашінґтон. — Офіційні представники Адміністрації президента Роналда Реґена заявили кореспондентам, що З'єднані Стейти Америки є готові допомогти Гондурасові, центрально-американській державі, зброє, а головно джетовими воєнними літаками у зв'язку з інтенсивним зброєнням прокомуністичної Нікараґуа, яка вбравшись в піря, починає погрожувати своїм сусідам і стосує проти них тиск, щоб вони не дозволяли розбудовувати військові бази антикомуністичних повстанців „контрас" і не давали їм політичного притулку.

Раніше Уряд ЗСА заявляв, що він сам не пропонуватиме допомоги зброєю жадній ценральноамериканській державі, аж поки котрась з них не попросить про таку поміч. Але враховуючи загрозливу ситуацію і нові достави совєтської зброї, включно з панцерними гелікоптерами для сандіністів, Адміністрація Р. Реґена змінила свою думку, тримаючись первісної засади, щоб не допустити до поширення геґемонії комунізму в Центральній і взагалі в Латинській Америці. Крім того у Пентаґоні побоюються, що в недалекому майбутньому може дійти до воєнної конфронтації між Гондурасом і Нікара-

(Закінчення на стор. 6)

В АМЕРИЦІ

КОМІСІЯ ЛІКАРІВ І ВЧЕНИХ , які репрезентують Крайову Академію Наук ЗСА і Інститут медицини, передбачила, що якщо не будуть вжиті термінові заходи, то 50,000 американців будуть щороку вмирати від АІДС, починаючи від 1991 року. У звіті міститься рекомендація виділяти на боротьбу з цією хворобою два більйони долярів щорічно. Ця сума видається незначною в порівнянні зі шкодою, яку принесе епідемія, якщо її вчасно не зупинити. Міський відділ охорони здоров'я Ню Йорку повідомив, що нині тут зареєстровано 8,056 випадків захворювання на АІДС. Серед хворих є 794 жінки і 151 дитина.

В КОСМІЧНОМУ ЦЕНТРІ ім. Кеннеді міжпростірний корабель „Дискавері" був переведений у приміщення, де кораблі підготовляють до космічних полетів. Тим самим почалася 13-місячна операція підготови „Дискавері" до старту в космос, який заплянований на лютий 1988 року. Переведення космічного корабля з одного приміщення Космічного центра в інший є прямим свідченням, що працівники центру приходять в себе після катастрофи, що сталася в січні, коли загинула залога міжпростірного корабля „Челленджер".

ВИСТУПАЮЧИ В КОЛЬОРАДО Спрінгс, Кол., на передвиборчих зборах в підтримку конгресмена Кена Креймера у виборах до Сенату, президент Роналд Реґен сказав, що стратегічна оборонна ініціятива (СДІ) відкриває двері в новий технічний вік і буде сприяти економічному прогресові. „Голосуйте за Кена — прихильника СДІ! — звернувся Р. Реґен до присутніх. — Він завжди підтримував цю ініціятиву, на відміну від його суперників". Конґресмен-демократ Тім Вірт, суперник К. Крамера, завжди голосував у Палаті Репрезентантів проти фінансування СДІ.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Після тріюмфальної подорожі — турботи Кори Акіно

Коли в половині вересня цього року Коразон Акіно, президент Філіппінської Республіки, вибралась у десятиденну подорож по Америці, поставлено вірну їй армію у стан поготівля, щоб забезпечитись проти можливого перевороту, який грозив від двох суперечних сторін: від прихильників колишнього диктаторського президента Фердинанда Маркоса та від комуністів, які мали зорганізовану партизанську армію на кругло 22.000 вояків, вивінованих новітньою совєтською зброєю. Акіно заявила була, що вона не лякається позбавлення її влади під час її відсутности в Манілі, бо залишила країну „в добрих руках". Ще в свіжій пам'яті — її подорож по Америці, виступ перед об'єднаними палатами Конґресу, пресова конференція у Вашінґтоні, порада у Ню Йорку, де вона отримала „золотий ключ до міста", її виступи також у Сан Франсіско і в Бостоні — це був справжній один великий тріюмф. Корізон Акіно імпонувала і захоплювала, як та скромна дружина-господиня без політичного досвіту і без політичних амбіцій, яка після вбивства її чоловіка, лідера опозиції проти режиму Маркоса зараз таки на летовищі в Манілі, коли він вернувся до своєї батьківщини з добровільної еміґрації, — ця скромна жінка наче за помахом чудодійної палички перемінилася у палкого політичного промовця-пропаґатора, перемогла у виборах на президента країни і поводилась не гірше видатного державного мужа. Її порівнювали з прем'єром Великобританії Марґарет Тачер, бо обидві поруч із політичним хистом діють на довкільних людей жіночим чаром і елеґантністю поведінки. Але англійська „залізна лейді" мала за собою школу у Консервативній партії та палаті громад, а Корізон Акіно не брала ніколи активної участи у політиці.

Акіно вернулася до своєї філіппінської батьківщини з моральним капіталом, що його придбала у своїй подорожі, але без того матеріяльного капіталу, який дозволив би Філіппінам перебороти важку еконімічну кризу, в яку штовхнув їх режим Маркоса. Адже Філіппіни винні закордонові 26 більйонів дол. з того 14 більйонів одній Америці. Акіно мала в Америці зустріч із представниками великого промислу і фінансів, — висліду цієї розмови не оприлюднено. Вона прагнула дістати мораторіюм на сплачування боргу Америці, вона прагнула дістати велику фінансову допомогу від Уряду (Конґресу) та придбання великих промислових інвестицій у Філіппінах. Але фінансово-промисливий світ не квапиться анґажуватися дуже у Філіппінах, бо тамошня ситуація все ще дуже хитка і завтрашній день непевний. Корізон Акіно мусить, як цирковий штукар, що ходить по линві ген високо під стелею — мандрувати вузенькою стежкою поміж ворожими їй претендентами до влади: це згадані вже все ще численні у Філіппінах прихильники Фердинанда Маркоса — це закулісові інтриґи у власному уряді, бо претендентів до влади багато, — і що найголовніше — загроза від комуністичної партизанки. Акіно виявила велику зручність, сполучену з мудрою тактикою і відвагою, затримавши у своєму уряді як свого міністра військових справ генерала Хуана Понче Енріле, людину з давнього уряду Маркоса. Але всупереч протестам збоку того свого військового міністра — вона звільнила з в'язниць коло 600 комуністів, між ними ввесь провід тамошньої компартії. Вона думала, що таким чином закінчить 17-літню громадянську війну, зискає підтримку від демократії всього світу і приєднає собі комуністів, які виявляться більше патріотами своєї країни, як звеличниками Маркоса-Леніна. Помилилася, бо лідери комуністичної опозиції відмовилися припинити дальшу збройну партизанку, відкинули пропозицію перемир'я і не перейшли на статус леґальної опозиції.

Тому названий вгорі генерал, її військовий міністер, вимагає від Кор Акіно рішучого військового наступу проти комуністів — чого вона не хоче з уваги на пролив крови і дальший хаос в країні.

Москва фінансує і зборює партизанів на Філіппінах, бо сіллю в оці СССР є великі американські бази-летунська і морська біля пристані Філіппін. Ті бази перешкоджують Москві запанувати на Тихому океані. Вони такі важливі для Америки, що Реґен і Конґрес напевно будуть рятувати режим Корізони Акіно. Але покищо — там атмосфера погана.

Ярослав Курдидик

ДОКОРІННІ ЗМІНИ В АМЕРИКАНСЬКІЙ АРМІЇ

Коли переглядати історію міжнародних оборонних підготувань, як теж і впроваджування окремих військових з'єднань у бойові дії, то запримітимо, що всі вони складалися із різнопрерізних контингентів і формацій, які виконували в них найрізновидніші бойово-дійові призначення. При цій нагоді запримітимо, що ввесь час від найдавніших минулих сторіч, є згадка про реґулярні і загальнозобов'язуючі військові частини, як і теж про окремі оплачувані т. зв. наємні війська.

Усі військові формації „наємних військовиків" заздалегідь домовляються про встановлену винагороду, а її висота залежна від ранґ, призначень, функцій і стратегічно бойових спеціяльностей, що їм їх доводиться беззастережно і льояльно виконувати. В того роду „приблизної піднаємности", перебуває і находиться сучасна Американська армія.

А ми ще доволі добре пригадуємо, що коли 13 років тому скінчено із примусовою військовою службою у ЗСА для молодих чоловіків, то тоді серед напливу добровільців, до нової теперішньої Армії розпочався у тому часі дуже пожвавлений і приспішений приплив, негританських рекрутів.

Варто буде пригадати, що вже і до того, було в Армії чимало негрів — професійних військових спеціялістів нижчих ранґ, але тепер, або уточнюючи — в останніх п'яти роках, наплив добровільців з-поміж муринів, а в тому числі теж і жінок, майже потроївся. Найбільші комплікації сучасної американської Армії постають з того приводу, що до понадмірності почало збільшуватися число одружених вояків, в однаковій мірі обидвох статей.

І ця ситуація починає змінювати дотогочасний характер Армії.

Щоправда з одного боку — це дуже корисне явище для армії, добитися таких осягів, що в ній залишаються, навіть і на довші реченці вишколені професіоналісти, які у теперішніх стратегічних умовинах вимагають від вояцтва заснований модерної бойової технології. Але з другого боку слід прийняти факт, що теперішнє „одружене вояцтво" домагається введення радикальних змін, а в першу черґу піднесення платень, які забезпечували б задовільний прожиток їхніх родин, враховуючи сюди дітей, що на них вже і тепер відводиться частина „суто військового бюджету".

Ще декілька років тому, вояцтво нижчої ранґи складалося переважно з неодружених молодих чоловіків, але тепер — одна третина з них — це одружені. І саме цим воякам обидвох статей почали пристосовуватися майже подвійні видатки. Очевидно, що того ситуація викликає і вимагає уведення чимхутчій задовільних змін, а перед найчільнішими американськими мілітарними експертами та аналітиками стануло на всю величінь питання — як запобігти цій сучасній військовій кризі, щоби не захитати, а якраз навпаки — втримати і покращати сучасну комбатантську силу?

Для прикладу, дійсність виявляє, що порозкидувані, дослівно по всіх континентах, сучасні американські військові бази вимагають, аби на їхнє поповнення або евентуальні стратегічні перебудови не висилати „одруженого вояцтва". Це відноситься зокрема до всіх тих віддалених баз, що складаються із „марінс" (військових піхотинців) парашутних з'єднань і десантних частин для окремих призначень, у яких головну ролю відіграють поспіх, та гнучкість у суходільних і морських постачаннях.

І ось саме при вищезгаданих вимогах постає неодмінне і пекуче питання: у який саме спосіб найдоцільніше зарадити, цим постійно наростаючим і поглиблюваним стратегічно оборонним недолікам?

Переведені серед громадської опінії опити виявили, що у цьому випадку, існує дуже різка двоподільність в оцінці розв'язки. Менша чисельно група опитуваних висловлюється за тим, щоби втримувати сучасне „статус кво", тобто втримувати і продовжувати форму і вияви Американської армії, такими, як вони є тепер. Але за те подавляюча більшість наголошує, щоб чимскоріш повернутися та ввести обов'язкову військову службу для всіх без вийнятку верств американського населення, так, як це тепер є у всіх державах Европи.

Як не як, а рішення насправді далекосяглої вагомости і від його позитивної і задовільної розв'язки залежатиме, чи ЗСА ставлять собі за мету не лише бути, — але й залишитися на майбутнє — постійною і справжньою суперпотугою у вільному світі...

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Іван Кедрин

Микола Плавюк

Об'єднання Мистців Українців в Америці (ОМУА) під головуванням видатного скульптора Михайла Черешньовського вибрало на започаткування свого нового сезону індивідуальну виставку Миколи Плавюка з Чикаґо. Вибір був добрий, бо це дуже цікавий і дуже добрий маляр і жаль, що через погану погоду та безліч різних інших імпрез в Ню Йорку і найближчій околиці розмірно мало наших громадян бачило цю виставку. Вони можуть жаліти, що прогайнували нагоду познайомитися із осягами ще одного нашого творчого мистця. Микола Плавюк уже не молода людина і не новик у мистецтві. Народжений у 1918 році в Кутах, у Галичині на підгір'ї, зберіг сантимент до гір. Він признається, що незаможні батьки не мали змоги дати йому замолоду фахову мистецьку освіту. За Другої світової війни працював в Інсбруці, як кресляр і це допомогло йому пізнати добре рисунок. Випадково у домі знайомих побачив його рисунки місцевий професор мистецтва Нойбавер і почав сам його вчити та був його протеже. Там же, в Інсбруці в Австрії, він студіював архітектуру в університеті, а переїхавши до Америки закінчив студії в Арт Інституті у Чикаґо. Важко хворів, перейшов різні операції. Тим паче треба дивитись з признанням на цю людину, яка віддана мистецтву і не змарнувала Богом даного йому таланту.

Це не перша публічна виставка Миколи Плавюка, бо виступав уже з своїми творами у Парижі, у Чикаго, Філядельфії і в кількох містах в Канаді. Миколу Плавюка не можна вкинути до шухлядки будь-котрого виразного мистецького напрямку, бо він має власний оригінальний стиль. Коли придивлятися його „Квітам", то за настроєвістю того образу можна би назвати його імпресіоністом. Але він радше належить до мистців, на яких мали вплив французькі фовісти — це напрямок між імпресіонізмом та експресіонізмом — рік 1969 переведений Плавюком у Парижі очевидячки залишив на ньому свою печатку.

На виставці в ОМУА Микола Плавюк показав 30 експонатів. Це здебільшого краєвиди з прикметним для нього темно-бронзовим тлом, що його прояснює зеленим кольором. Але є між тими образами „Мученик", образ Христа з болем викривленим обличчям, з незмірним жалем і жахом в очах. Треба мати відвагу, щоби взяти собі за сюжет таку релігійну складну тему і шукати її розв'язки в символіці. Згаданий сантимент до гір висловлюється в образах „Карпати", „Тирольські Альпи", „Золота осінь". Сильний, прегарний образ „Ісляндія" із похмурими хмарами над похмурим краєвидом. Нахил до символіки видний в образах „Самотність" і „День після".

Найбільша прикмета тієї виставки, що вона не банальна, оригінальна, всі експонати високо естетичні, включно з одним „Абстрактом". Можна погратулювати ОМУА і мистцеві та просити його, щоб вибачив нюйоркчанам, що вони приклали замало уваги його творчій праці.

Д-р Роман Барановський

ДОБРІ НАМАГАННЯ

Вже від довшого часу ведуться розмови у справі створення одної центральної репрезентації українців в ЗСА, але про них наша громада малощо або взагалі нічого не знає. А це таки дуже поважна справа і про неї наша громада не тільки повинна би, але має повне право знати що діється за кулісами і які є вигляди на її закінчення. Це тим більше, що про єдність в громаді ми постійно пишемо, друкуємо на всі лади і при кожній нагоді за нею тужимо, її бракові приписуємо всі наші невдачі, нарікаємо і молимося в церквах.

Щойно недавно опубліковано комунікат в пресі „Америка" (ч. 175 з 10-го жовтня 1986 року) Всегромадської статутової комісії, зложеної з представників УККА, УАКР і Безсторонніх організацій, за підписом Владики Василя Лостена і всіх членів комісії, відкриває дещо із цих досі засекречених нарад і 112 годин канцелярійної праці, на протязі 18 місяців, комісія закінчила свою працю і що всі точки статуту були всіми членами цієї комісії узгіднені і одноголосно прийняті, крім однієї точки, а саме — назви всегромадської централі. Комісія звернулася з проханням до обох громадських надбудов — УККА і УАКР, щоб вони спільно з представниками Безсторонніх організацій полагодили справу, сказано в комунікаті.

На перший погляд з цього можна би зробити висновок, що справа майже поладнана, бо залишилася тільки одна спірна точка, а саме зміна назви, яку члени комісії чомусь не могли вирішити і тому відіслали її до Президії обох установ — УККА і УАКР для загального розгляду і полагодження. А тим часом це далеко не так.

Щоб краще зорієнтуватися в цій замотаній справі необхідно нагадати дещо з минулого.

Ці розмови на тему поєднання почалися після XIII Конгресу Українців Америки в 1980 році, коли 22 крайові організації на знак протесту проти зловживань і грубих статутових і процедуральних порушень покинули залю нарад і заснували Комітет Правопорядку в УККА, який взяв на себе невдячну ролю полагодити конфлікт. Дехто тоді потішав себе надією, що дасться осягнути компроміс з людьми, які опанували УККА. Однак даремні були сподівання. Через неуступчивість речників УККА точніше ВФ, який заволодів цією установою і зробив її своєю прибудівкою, ці спроби не вдалися. Не помогли заклики наших владик, зігноровано акцію сл. п. сенатора Павла Юзика, згодом те саме сталося із акцією о. шамб. Степана Чомка, тоді голови „Провидіння", і врешті президента СКВУ д-ра Петра Саварина.

І так логічним порядком дійшло до створення Української Американської Координаційної Ради, що сталося 1-го жовтня 1983 року. В грудні того ж року на IУ Конгресі СКВУ УАКРада була затверджена як друга центральна репрезентація українців в ЗСА, як рівнорядна і рівноправна з УККА із однаковими правами і обов'язками. Прийнято теж рішення, що обі установи будуть із собою співпрацювати, головно на зовнішньому відтинку, щоби не створювати двоторовости і підготовлятимуть скликання Конгресу для створення одної центральної репрезентації українців в ЗСА.

На жаль, так не сталося. Вже скоро після IУ Конгресу СКВУ, УККА почав робити трудноці, бо не погодився на присутність в переговорах представників всіх українських Церков та ставив ще інші вимоги, які утруднювали розмови.

Затривожені затяжною ситуацією за це діло взялися невтральні організації, а саме Товариство інженерів, лікарів, правників, СУА і Пласт, які спільно випрацювали статут для нової централі і започаткували узгоджувати його з представниками УККА і УАКР. Ці намагання невтральних організацій довести до поєднання найшли щирий відгук в УАКРаді. Це тим більше, що один із підставових завдань УАКРади є упорядкувати наше громадське життя і позбутись нарешті старої проблеми, яка вже від довшого часу гальмує розвиток нашого суспільсько-громадського життя і відсуває на задній плян основне завдання вільної української громади, що нею завжди була і повинна залишитися турбота за долю нашого знедоленого народу на окупованій батьківщині. А це вимагає від нас не тільки мобілізації усіх наших національних сил для допомоги нашому народові у його змаганнях до волі і незалежности, але великих жертв і посвяти та відречень. Це особливо важливе тепер, у час посиленого російщення, ґеноциду і лінґвіциду, нищення наших культурних надбань, жорстокого переслідування наших людей які домагаються леґально людських прав, а навіть епохальну подію в нашій історії Хрищення Руси-України, 1000-ліття якої будемо відзначати вже за неповних два роки. Москва присвоює собі, як свою власність, хрищення Росії, якої ще довго у той час не було. Останньо жахлива катастрофа в Україні наслідком вибуху нуклеарного реактора в Чорнобилі недалеко Києва, чи це не ще один більше доказ, що окупант не закинув думки знищити український нарід, як це намагався зробити великим голодом в 1932-33 роках?

А тим часом ми, тут у вільному світі, не можемо чи не хочемо позбутись давніх упереджень і замість об'єднувати наші сили для спільної оборони проти різних нападок, робимо все можливе, щоби до цього не дійшло. На це вказує винесене на 14-му Конгресі УККА в 1984 році становище, яке Конгрес зайняв до

(Закінчення на стор. 6)

Ганна Черінь

Чорнобиль

Звідкіля і за що нам ця кара?!
Чи від Бога вона, чи від нас?...
Хто запрігся в ярмо без удара,
Може кари чекати щораз.

Не геройством, не лаврами Нобеля,
Не незламною міццюграніту,
А зловіщим нещастям Чорнобиля
Ми вписались на мапу світу.

Розкувалась ядерна наснага,
Смертю дихає грізний дракон.
Не страшний йому гніт саркофага,
Не страшний і партійний закон.

Що ж тепер? Поклонятися мертвим,
Знову плакати в зливі плакатів?
І рахунки складачи жертвам,
Світ байдуже оглухлий лякати?

Не злякати! Серця скам'яніли.
Люди звикли до жаху й насилля.
Не страшать їх ні стогін, ні стріли,
Ні полин — долі нашої зілля.

Доти буде нас доля карати,
І Чорнобиль не згине до тла,
Доки в тім саркофазі на страту
Не піде змій ворожого зла.

Марічка

ПАРАНЬКА

I.

Ледь-ледь сходило сонце, велике, вогнисте колесо визирало з понад обріїв сплячих лісів і заповідало жару. Холодний, ранній леґіт очищував землю, роса обмивала квітчасті левади, сади, та придорожні садиби з учорашнього пилу. Шуміли під легеньким повівом вітру пшеничні поля, гнулися під дозрілими колосками та чекали на завершення свого призначення.

Під голосне кукурікання півнів будився день. Рипнули двері, загомоніли голоси і у дворі хутора появився господар, а в шопу з пахучим сіном придриботіла жваво старенька бабуся, найважливіша у дворі особа, якій — хай би хто спробував повинуватися!

— Михайло, а вставай-но! Та скоро й женці прийдуть, а ти спиш!

— Та вже б і яка голова, хоч і кінська, а вже виспалася б ! Приговорювала бабуся до найстаршого внука, що з вечора понаскликував женців. А треба починати раненько, з росою, бо пшениця — „Манатка" висипається. Двадцятилітній Михайло дуже вміло вдавав, що спить дуже твердо. Лежав під коцом, як убитий і штудерно похрапував. Він щойно вернувся із села і зі свого „парубоцтва". Ще не вспів розглянутися, а бабуся вже над головою.

Дивилася на свого найстаршого любимця і думала: „Яку то невістку приведе цей вітрогон...— вже би й час, а він, як той вітер ганяє на коні по селах, та все обіцяє, що вже недовго, що вже дошукався, тільки...щоб дали, дали виспатися хоч трохи.

— „Нехай поспить ще годинку — думає бабуся — поки сніданок зготовиться і женці всі посходяться!..." — Пішла будити решту челяді, прикривши Михайла ще й коцом.

Довкола довгого стола тісно засіли женці. Під веселий гамір та приказки доїдали пшоняну кашу з маслянкою, заїдали свіжим хлібом, та попивали кавою, або молоком. Кінчали сніданок, набожно звернувшись в сторону святих образів, хрестилися, вставали з-за стола, поспішаючи, бо сонце щораз вище підходило.

∴

Шелестить зріла пшениця під серпами молодих рук. Кладуться „жмені" за жменями на пшеничні перевесла і виструнчуються один, за одним снопи з похиленим колоссям під вагою здорового зерна.

— Паранько! — А заведи-но якусь гарну, обжинкову! — гукає Михайло на високу чорнявку — здорової будови дівчину.

Паранька „воєнний прибуток" своєї незаміжної мами ще з Першої світової війни. Гарна, смаглява, з голосом, якого позавидувала б не одна оперова співачка.

Несуться полем обжинкові пісні. Паранька виводить сильним, чудовим сопраном, а ліси і діброви несуть гомін пісень по довколишніх селах; —

Наш ґусак білокрилий,
Наш ґусак білокрилий,
Господар чорнобривий.
Став конем вививати,
Став конем вививати,
Копоньки рахувати.
Що копа, то й колода,
Що копа, то й колода,
Господар, як ягода.

— Матвію! — гукає якась дівчина на грубоватого, неповоротного хлопця. — А де-ж ти загубився?! — Та на твоїм загоні „сиріток" повно!

Сирітки — це пропущені, невижаті колоски слідом за Матвієм. Він сердега обливається потом і намагається сяк-так не відставати, та даремно.

— Замало каші дали! — сміється хтось.

— А доганяй Матвію, будеш мені дружбою! — підсміхається Паранька. Вона знає напевно, що буде нести обжинковий вінок. — А як-же б інакше? Вона звинна до всього, до співу, до жартів і до роботи. Вже ось і загін дожинає, а всі ще позаду.

Матвій не пробує вже й доганяти. Він задалеко лишився позаду. Дівчата піджинають його загін, щоб підсобити.

На стежці, з-поза розлогих дубів, забрехав весело безхвостий пес — Шимон. За ним бабуся з малою Ганькою та Степаном, що угинався під великими горшками, зав'язаними в біле рядно і міцні хусти. В бабусі руках у білому лантуху великий хліб, Гануся несе збанок з медівкою. Це підвечірок для женців.

Бабуся вдоволено обкидає вижате поле і полукіпки, прикладає до чола руку і голосно ворожить погоду із червоних по небі соняшних смугів; — „Буде на завтра спекота, коби хоч дожати пшеничку, бо геть повисипається!"

Бабусі минуло давно вісімдесят. Вона ніколи не була певна своїх років. Рахувала їх різно, звичайно трохи додавала. Давно повдовіла, вродивши 13-ро дітей, з яких залишилося троє. Один з них — от цей син-господар. Ніколи не могла добре дорахуватися коли, котре, за ким родилося і як називалися. Як хто питався — жартом казала: — Родилися, як горішки — рік-по-рік, а як довший рік, то й двоє на рік!...

У погоді ніколи не помилилася. Глянувши на сонце, чи з вечора на небо, знала, що буде завтра. Календар не обходив її. Мала свій таємний компютор, що ніколи не помилився. Знала кожного святого в небі і коли чий день святити. Після цього вгадувала погоду на весь рік.

А от женці перестають жати. Поскладавши серпи, хто, де — жваво обсідають простелене біле рядно поміж полукіпками. Степан обносить всім збанки з медівкою, жартам і приповідкам немає кінця.

— Матвію, для тебе не буде підвечірку! — жартує знов голосно Паранька.

Застромлені в полукіпках, або й так на землі відпочивали серпи. В Ганусі засвітилися очі; — „Як би так спробувати?... — Тихенько підхопила Паранчин серп і ...шась! — Залекло поверх мізинного пальчика лівої руки, випав серп і колоски, з пальця дзюрчала „страшна" кров і руки розмазували нею мокре від сліз личко Ганусі.

Закінчення буде.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГ УНСОЮЗУ

Чикаґо

Заступник головного предсідника УНС д-р Мирон Куропась (посередині) передає чек на 350,00 дол. Романові Припханові (другий справа), дотацію Союзу для УАСТ „Леви" в Чикаґо; стоять (зліва): Галина Олек-Скат, головна радна, Іван Ґавалюх, голова Округи й інж. Анатолій Дорошенко, головний контролер.

Голова Округи Чикаґо Іван Ґавалюх в товаристві Ґльорії Пашен вручає грошову нагороду секретарці 472-го Відділу Стефанії Кочій.

Головна радна Галина Олек-Скат передає С. Гавришеві аплікації нових членів, забезпечених на 173,000 долярів.

Дотацію УНС в сумі 300,00 дол. для Музею в Чикаґо передає членові Управи Музею Юлії Назаревич Ґльорія Пашен, заступниця головного предсідника.

Чикаґо, (с. г.) — В суботу, 20-го вересня ц. р., тут в залі УКЦеркви свв. Володимира й Ольги відбулися організаційні наради відділів УНСоюзу Чикаґівської Округи.

У зборах взяли участь члени Головного Уряду, які замешкують на терені Округи, а саме: д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника, Ґльорія Пашен, заступниця головного предсідника, інж. Анатолій Дорошенко, головний контролер, і Галина Олек-Скат, головна радна. Присутнім на нарадах був також Степан Гавриш, крайовий організатор УНС.

Наради відкрив та ними проводив голова Округи Іван Ґавалюх, а протоколянтом був Микола Хемерс, секретар Округи.

Відкриваючи наради, голова привітав членів Головного Уряду, почесного голову Округи Михайла Ольшанського, запросив Антона Коцепулу від УЄБЦеркви в Чикаґо провести молитву, а відтак подав порядок нарад із додатком обговорення справи концерту „Журавлі". Він поінформував, що створений громадський комітет міста Чикаґо для приготовання концерту, який очолив, як почесний голова о. митрат Маріян Бутринський. Окружний Комітет Округи має своїх представників в згаданому комітеті і тому є потрібна допомога з боку місцевих союзових відділів.

Потім голова Іван Ґавалюх поінформував присутніх про те, що, плянуючи наради Округи, він запросив Степана Гавриша, крайового організатора прибути до Чикаґо і під час нарад поінформувати відділових урядовців-секретарів про нові кляси УНСоюзу та як їх рекомендувати проспектам.

Запрошений до слова С. Гавриш обширно поінформував присутніх про те, що УНСоюз зараз має 18 кляс модерного забезпечення для дорослих і дітей. Він звернув увагу присутніх на Термінове забезпечення, яке під кожним оглядом є найбільш популярним. Також поінформував про найновіші кляси забезпечення, а саме: з „одноразовою вкладкою", а також звернув увагу на дуже дешеве, але корисне акцидентове забезпечення. Всі присутні одержали відповідну інформаційну літературу про згадані кляси забезпечення. Після лекції кожної кляси присутні ставили питання на, які доповідач давав речеві вияснення Слід підкреслити, що під кожним оглядом цей семінар був потрібним і корисним.

По закінченні семінара С. Гавриш обширно поінформував про загальні справи цілости Союзу, заторкнувши ділянки праці організаційної, фінансової, видавництва, Союзівки й інше.

При тому також звернув увагу на організаційну працю округи. Він сказав, що Округа вже приєднала 72-ох нових членів, забезпечених на суму 173,000 долярів. Тих членів зорганізували 16 секретарів, а від 15-ох секратарів не одержано членів. Говорячи про організаційну ділянку, доповідач звернув увагу на те, що до кінця року належить приєднати 1,000 нових членів і тому апелював до всіх присутніх включитися у організаційну працю.

Потім промовляли місцеві члени Головного Уряду. Д-р Мирон Куропась поінформував про заплянований одноденний семінар для учителів американських шкіл, що відбудеться в суботу, 8-го листопада ц. р., з інформаціями про Великий голод-голокост в 1932-33 роках. Ґльорія Пашен, інж. А. Дорошенко і Галина Олек-Скат говорили про загальні союзові справи, а при тому висловили подяку присутнім делеґатам за вибір до Головного Уряду під час останньої Конвенції.

Після цього були запитання та дискусія на загальні союзові теми, а відтак д-р М. Куропась вручив чек на суму 350 дол. для Романа Припхана, члена Управи Спортового Осередку в Чикаґо „Леви", як дотацію УНСоюзу. Чек на суму 300 долярів від Союзу для Українського Музею в Чикаґо передала Ґльорія Пашен Юлії Назаревич, яка є членом Управи Музею. Також члени Окружної Управи признали грошову нагороду секретарці 472-го Відділу Стефанії Кочій за її організаційні успіхи.

Милою несподіванкою для всіх була передача 8 аплікацій нових членів головною радною, Галиною Олек-Скат, яка є секретаркою 22-го Відділу. Аплікації вона вручила крайовому організаторові С. Гавришеві, сума їх забезпечення виносила 140,000 долярів з плаченням вкладаок за них в сумі 17,545 долярів.

Слід згадати і те, що присутні відділові урядовці-секретарі застановлялися над місцем відбуття 32 Конвенції УНСоюзу в 1990 року. Більшість із присутніх висловились за тим, щоб Управа Окружного Комітету пропонувала Головному Урядові відбути Конвенцію в Чикаґо.

Наради, які слід назвати успішними й конструктивними і в яких взяло участь 28 союзовців, представників 14-ти місцевих відділів, закінчив подякою голова Іван Ґавалюх, а відтак запросив всіх на перекуску-гостину, яку приготовили членки Окружної Управи.

Лігай Веллі

Голова Округи Анна Гарас і крайовий організатор Степан Гавриш вітають Михайла Колодруба із його 95 річними уродинами.

Істон, Па. (с. г.) — У неділю, 28-го вересня ц. р., тут у залі Українського Горожанського Клюбу відбулися Організаційні наради відділів Окружного комітету УНСоюзу Лігайвеллійської Округи, які відкрила і ними провадила голова Округи, почесний член Головного Уряду УНС Анна Гарас. Відкриваючи наради, вона привітала присутніх союзівців, між ними крайового організатора Степана Гавриша, а відтак запросила почесного голову Округи Михайла Колодруба провести молитву.

Згідно з денним порядком, А. Гарас інформувала присутніх про працю проведену Управою Округи за останніх вісім місяців року. За її словами, члени Управи беруть активну участь у праці не лише союзовій, але й загальній суспільногромадській місцевостей Бетлегему, Алентавну, Істону й Редінґу. Вона пригадала і те, що заходом заступника голови Округи Стефана Колодруба і касира Володимира Загводського був зорганізований автобус від Округи взяти участь у відзначенні Дня Батька, що відбувся на Союзівці в неділю, 16-го червня ц. р., заходом УНСоюзу. Говорячи про організаційну працю поодиноких відділів, вона сказала, що Округа вже приєднала 25 нових членів, а щоб квота конвенційного року була виконана, то до кінця року треба приєднати ще 25 членів. Вона згадала і про те, що, на жаль, в Окрузі є відділи, які за дев'ять місяців не приєднали ні одного члена.

Відтак до слова був запрошений Степан Гавриш, який висловив подяку членам Управи Окружного комітету за участь у відзначенні Дня Батька на Союзівці та участь у союзовому Дні Філядельфійської Округи. Потім він коротко інформував присутніх про загальні союзові справи, заторкнувши ділянки праці відділів фінансового і рекордового. При тому згадав про Союзівку, видавництво „Свобода" про Союзову Будівлю та боргові зобов'язання. Обширно говорив про організаційні справи цілости Союзу, а також і Округи. Він висловив подяку голові Анні Гарас за приєднання 12-ох нових членів та за вручення трьох додаткових аплікацій нових членів, забезпечених на поважні суми. Він також висловив признання за те, що секретарі дбають про студентів-стипендистів, в наслідок чого аж 14 студентів з Округи одержали від Союзу стипендії на суму 6,3000 долярів. Свою доповідь С. Гавриш закінчив апелем до всіх присутніх відділових урядовців докласти всіх зусиль, щоб Округа виконала свою квоту на 100 відсотків.

До доповіді С. Гавриша союзовці Д. Мушастий, С. Колодруб, В. Кацапир, Анна Строт, В. Загводський і С. Муха поставили ряд запитань, на які одержали вичерпні відповіді.

Накреслюючи плян праці на останні місяці року, голова Округи Анна Гарас запевнила представника Союзу, що докладе всіх зусиль, щоб в першу чергу була виконана організаційна квота на 100 відсотків, як також подбає, щоб всі відділи приєднали нових членів.

Під час точки „внески й запити" голова Округи А. Гарас поінформувала, що почесний голова Округи та заслужений довголітній союзовий діяч Михайло Колодруб відзначає свої 95-річні уродини. Вона в імені Управи Окружного Комітету і всіх присутніх склала найкращі побажання М. Колодрубові, а присутні відспівали йому „Многая Літа". С. Гавриш також поінформував присутніх про важливіші дані із життя Михайла Колодруба, вказавши на його довголітню працю для УНСоюзу від часу, коли став його членом в 1916 році у 137-му Відділі в Істоні, де виконував обов'язки голови, секретаря, а тепер понад 20 років є касиром. Він був ініціятором будови української католицької церкви Св. Духа 1921 року в Істоні, був ініціятором будови Українського Народного Дому в Істоні 1926 року, як також за його старанням 1936 року в цьо-

(Закінчення на стор. 4)

Шамокін

Йосиф Сидор посередині одержує два томи Енциклопедії, які йому передає Степан Гавриш в товаристві голови Округи Тимка Бутрея; стоять (справа): Тимко Бутрей, Йосиф Сидор і Степан Гавриш.

Говмтавн, Па., (с. г.) — У неділю, 5-го жовтня ц. р., тут в ресторані Скреффорд відбулися наради Окружного Комітету відділів УНСоюзу, Округи Басейну Твердого Вугілля –Шамокін, яка є колискою Батька Союзу.

Наради відкрив і ними проводив голова Округи Тимко Бутрей, а секретарка Округи Галина Словік писала протокол. Відкриваючи наради, голова привітав всіх присутніх союзовців, а між ними о. протопресвітера Гілярія Врублевського, який був запрошений провести молитву. На пропозицію голови мовчанкою вшановано жертви нуклеарної катастрофи в Чорнобилі, Україна. Голова також привітав колишнього секретаря 90-го Відділу в централії Йосифа Сидора, який тепер є почесним головою Округи. Потім Т. Бутрей поінформував про пророблену організаційну працю Округи за останніх дев'ять місяців. За його словами, в звітовому часі вже придбано 40 нових членів, а до кінця року залишилося придбати ще додатково 40 членів, щоб квота була виконана на 100 відсотків. Членів придбали: секретарка 305-го Відділу Маргарета Гентош 14-і;; секретар 242-го Відділу Йосиф Чабан 8; секретарки Галина Словік Відділ 7-ий і Марія Петрунцьо Відділ 78-ий придбали по п'ять членів, а інші придбали по одному членови.

Потім до слова був запрошений крайовий організатор Степан Гавриш, який обширно поінформував присутніх про загальні справи цілости Союзу, заторкнувши ділянки організаційну, фінансову, видавництво, Союзівку, Українську Будівлю й інше. За його словами, до 30-го вересня Головна Канцелярія одержала від секретарів 1,309 аплікацій нових членів, забезпечених на загальну суму 5,000.000 долярів. Фінансова господарка є стабільна, майно Союзу доходить до 56,000.000 долярів. Членських вкладок секретарі вже зібрали понад 1,900,000 долярів. В біжучому році признано стипендії для 217 стипендистів на загальну суму 110,000 долярів. Доповідач у своїй доповіді присвятив більшу частину часу організаційним справам, інфор-

(Закінчення на стор. 4)

Ню Йорк

Ню Йорк (В. Л-ць). — В четвер, 16-го жовтня ц. р., тут в Домівці Українського Спортового Клюбу відбулися організаційні збори Округи Українського Народного Союзу, у яких взяло участь 38 секретарів й інших урядовців відділів УНС. Головний Екзекутивний Комітет репрезентував на зборах головний пресідник УНС (він же і почесний голова Округи) д-р Іван О. Флис. Крім нього у зборах взяли участь почесний член Головного Уряду Марія Душник і керівник новоствореного Відділу продажу забезпечення Генрі Флойд.

Збори відкрив, вітаючи гостей і представників відділів, голова Округи Микола Хоманчук, протокол списувала секретарка Олена Гентіш. Головну доповідь, насичену багатьма інформаціями про організаційний стан і працю Головного Уряду, виголосив головний предсідник. Він поінформував, що Округа вправді не виконала своєї організаційної квоти і зорганізувала тільки 103 члени зате на вищі суми забезпечення, бо аж на 250,000 долярів. Це за дев'ять місяців в цьому році. Ще є час і Округа, при співпраці секретарів і конвенційних делегатів, може поправити стан членства, якщо буде добра воля і охота. Сумним явищем можна назвати те, що деякі відділи, а таких в Окрузі є аж 10, взагалі не приєднали ані одного члена. Членів найбільше зорганізували: М. Хоманчук — 13, Е. Зарицька — 11, М. Юзенів — 9, І. Пригода — 5, Е. Мілянич — 5, а решта по три і менше.

Д-р І. Флис апелював до конвенційних делегатів, щоб вони допомогли Окрузі в організаційній кампанії. З 18-ох делегатів Округи, 13 не зорганізували ні одного члена. Очевидно, при такому організаційному темпі „ми не досягнемо намічені квоти 2,000 членів", — заявив головний предсідник.

Від нового року УНС розпочне організаційну працю з новими продавцями забезпечення, але організаційний стан в Головній Канцелярії нічим не міняється. Степан Гавриш далі може залишитися на пості крайового братського організатора, а якщо він відійде на його місце Головний Екзекутивний Комітет мусить підшукати іншу особу. Ця організаційна ділянка не має нічого спільного з керівником продажу забезпечення, який може тільки допомогти секретарям, якщо вони потребуватимуть його допомоги.

Майно УНСоюзу досягло 55,323,029 долярів; Союзівка мала деякий недобір (861,000 приходів і 980,000 розходів), натомість видавництво „Свобода" майже вийшло на „чисто" з маленьким приходом (830,000 приходів і 820,000 розходів). В тому включено вже платні робітникам, забезпечення тощо.

Пожертвувано 72,000 дол. на досліди про Великий голод в Україні в 1932-33 роках і написання книжки д-ром Робертом Конквестом. Книжка, як відомо, вже появилася друком і тепер є в розпродажу. 100,000 долярів УНС виділив для Комітету Оборони Української Спадщини;. 35,000 склали члени і громада в 1985 році, а 30,000 дол. вже в цьому році; Конвенція УНС коштувала приблизно 350,000 долярів; Головна Канцелярія й далі виплачує вісім відсотків за боргові зобов'язання, але як відсоткова стопа буде вища, УНС виплачуватиме більші відсотки; 110,000 дол. УНС пожертвував на стипендії для студентів і 25,000 дол. на допомоги для організацій. Головна Канцелярія перейшла вже на нову систему компюторів; Українська Будівля повністю винаймлена і дає добрий дохід. Одним словом, — заявив д-р І. Флис, — зростаємо в майні, але тратимо членів, що є нездоровим явищем.

На кінці головний предсідник представив присутнім Г. Флойда, який раніше працював в забезпеченій установі „Лицарі колюмба", яка нараховує приблизно

(Закінчення на стор. 4)

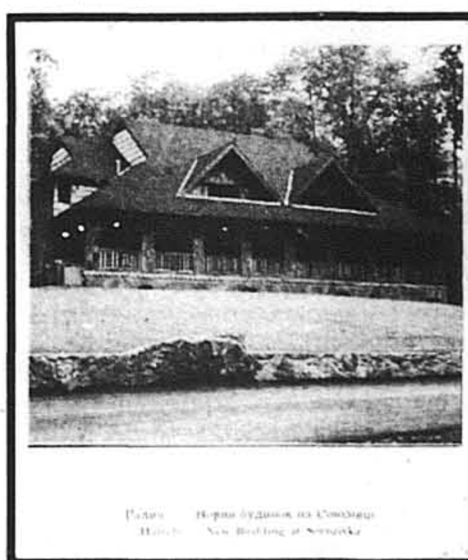
Стінний календар УНСоюзу

Український Народний Союз, Інк.
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
P. O. Box 76 ● 30 Montgomery Street ● Jersey City, N. J. 07303
Telephone (201) 451-2200

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

- *Має 18 кляс модерного забезпечення;*
- *Сума забезпечень не має обмежень;*
- *Виплачує найвищу дивіденду;*
- *Видає щоденник „Свободу", „Український Тижневик" і журнал для дітей „Веселка";*
- *Уділяє стипендії студіюючій молоді;*
- *Удержує вакаційну оселю „Союзівку".*

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНС! ЗАБЕЗПЕЧІТЬСЯ І БУДЬТЕ ЗАБЕЗПЕЧЕНІ!

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

- Offers 15 types of life insurance protection;
- There is no limit to the amount of insurance;
- Pays out high dividends on certificates;
- Publishes the "Svoboda" daily, the English language "Ukrainian Weekly" and the children's magazine "Veselka" (The Rainbow);
- Provides scholarships for students;
- Owns the beautiful estate Soyuzivka.

JOIN THE UNA — INSURE YOURSELF AND BE SAFE!

1987 Січень - January 1987

Нед.-Sun.	Пон.-Mon.	Вів.-Tue.	Сер.-Wed.	Чет.-Thu.	Пят.-Fri.	Суб.-Sat.
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Orphanage Printing House, 1825 W. Lindley Ave., Philadelphia, Pa. 19141

З Організаційного Відділу УНСоюзу інформують, що стінні календарі на 1987 рік вже починається висилати для секретарів, які їх замовили. При тому закликаємо всіх тих секретарів, які ще не вислали замовлення на календарі зробити це негайно. Календарі, зі знімкою нового будинку для сеньйорів на Союзівців „Галич", можна замовляти за новим і старим стилями.

Осіння прогулька рочестерців

Був чудовий осінній день 7-го жовтня ц. р. Два автобуси, виповнені вщерть прогульковцями (89 осіб) із своїми провідницями Іриною Руснак та Лесею Хвесик, виїхали з Рочестеру в гори, щоб побути три дні на Союзівці, звідки поїхали до Джерзі Сити і там оглянути будинок Українського Народного Союзу, а звідти до Ню Йорку, щоб оглянути статую Свободи.

Автобус їхав прекрасною крутою дорогою в горах, помальованих яркими барвами осени. Настрій в усіх веселий, погідний, кожний цікавий побачити заплановані організаторами прогульки об'єкти. Зорганізували цю прогульку 47-ий Відділ Союзу Українок Америки та 217-ий Відділ Українського Народного Союзу ім. св. Йосафата.

Чому якраз така ціль цієї прогульки? На це дала нам докладну інформацію організаторка прогульки І. Руснак, яка також є і головою 47-го Відділу СУА. З розмов із членками Відділу та іншими громадянами нашого міста І. Руснак довідалася що багато з них ще не бачили Союзівки взагалі, бо не мали, та навіть і не мали б у майбутньому, можливости самі туди поїхати. Щоб ця прогулька випала цікавіше, варто було б сполучити її із відвідинами будівлі УНСоюзу і оглядинами Статуї Свободи, відслонення якої всі ми так докладно оглядали на наших телевізорах. До участи запросила вона 217-ий Відділ УНС, з її секретарем Стефаном Приймаком, який поїхав разом із нами.

На самому початку І. Руснак поінформував усіх учасників, чому ми повинні відвідати дім УНСоюзу. „УНС — це установа, сказала вона, — яку зорганізували наші перші поселенці, що за вісім років буде обходити століття свого існування.

Ця установа стала неначе продовжуючою рукою Статуї Свободи. Це наш Український Народний Союз, який давав першу поміч в початках життя українців в Америці. Тепер ця організація нараховує 80,000 членів і дальше в різний спосіб допомагає українській справі.

І. Руснак (друга зліва) передає даток на фонд Комітету Оборону Української Спадщини членам Екзекутиви УНС (зліва) У. Дячук, В. Сохановi і д-рові І. Флисові.

В будинку УНС друкується найстарший щоденник „Свободи", який інформує нас усіх про все, що діється в наших українських громадах, пригадує нам, що ми живемо на волі, якої не мають наші брати за океаном, на Україні". Далі І. Руснак розказала всім про те, як збудовано Статую Свободи. „Завтра ми поїдемо відвідати Статую Свободи, — сказала вона, — статую, яка вітала нас і своїм світлом символічно обіцяла нам свободу і рівноправність. Наші перші поселенці приїздили сюди, щоб покращати своє економічне життя. Повоєнна еміграція не шукала ліпшого заробітку, вони були змушені залишити свою батьківщину і для них не було повороту до неї. Ці люди зустрічали Статую Свободи як символічну господиню, яка їх вітала у своєму гостинному домі". Присутні уважно слухали ці інформації І. Руснак; час проходив скоро. Час від часу співали всі наші пісні, слова до яких дбайлива провідниця надрукувала для тих, що їх призабули. Для промочення горла частувала нас тільки... цукорками. Настрій підтримували жарти, які розказував нам мґр Мирон Руснак, та безконечно довгі коломийки, які співала нам і розвеселяла нас ними Марія Гриціляк.

Нарешті приїхали ми на Союзівку, яка тонула у пополудневому сонці та прекрасних осінніх кольорах. Ця чарівна оселя УНСоюзу, яка є центром нашого відпочинкового життя влітку, працедавцем для студіюючої молоді, центром спортових змагань молоді, місцем курсів для молоді, забав та пописів. Словом, це наша „маленька гірська Україна", де ми всі відразу почували себе, як вдома, на рідних землях. Знаменита організація розташування кімнат допомогла усім в дуже короткому часі знайти свої кімнати, розпакуватися, переодягнутися тощо. Незабаром час вечері. Їдальня оживилася, кожний шукав свого товариства до столика. Смачні страви ще раз нагадали нам, що ми серед українців. Після вечері люди розійшлися хто куди — одні до кімнат відпочивати, інші на прохід, ще інші дивитися телевізію, а ще інші пробувати щастя у грі в карти.

Наступного дня встали ми всі раненько і після сніданку вирушили в дальшу дорогу. І знову наш автобус їхав прекрасними околицями, крутими серпентинами, аж врешті доїхали ми до Джерзі Си, Ми вже на вулиці Монтґомері, себто десь недалеко нашої цілі, — будинку Українського Народного Союзу. Їдемо та їдемо, та й... „І де вже цей Народний Союз?", — питають нереплячі. А ось він і вже тут.

Імпозантний хмародер перевищив усі наші сподівання, збудив у кожному з нас гордість. Зараз знайшлися провідники, які попровадили нас насамперед на дах, звідки всі ми подивляли красу чудової панорами, що з'явилась перед нашими очима. Зійшовши вниз до кімнат УНСоюзу, оглянули ми всі бюра, редакцію „Свободи" та друкарню. Зараз після того зустрінулися ми всі у великій кімнаті, де нас чекав обильний український полуденок з варениками, ковбасою, капустою і т. п. Привітав нас сам головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, який був радий, що приїхало таке число відвідувачів з Рочестеру. Приїхали ми не з порожніми руками. Секретар 217-го Відділу С. Приймак, який на Конвенції в Дітройті отримав нагороду за найбільше число приєднаних нових членів, і тут пописався, передаючи д-рові І. Флисові 6 нових аплікацій понад 30,000 долярів. Справді імпозантна сума! Від усіх учасників прогульки І. Руснак передала даток у висоті 200 дол. на фонд Комітету Оборони Української Спадщини.

Скорим темпом виходили ми до автобусів, щоб приїхати на Статую Свободи ще перед великим рухом в Ню Йорку. Приїхали і скоренько зайняли місця у чергах, які були неймовірно довгі і широкі. „Невже всі ці люди помістяться на цьому малому поромі?", — подумала я. І, нарешті, ми всі вже на поромі. Хто сів біля входу, хто вийшов на палубу, щоб краще все побачити. А було що! Здавалось, мала статуя з кожною хвилиною більшала, приближувалася до нас. „Невже це справді бачу її, Статую Свободи?" Якесь дивне почуття. Справді, враження незабутнє! Причалили ми, і всі кинулися бігом зайняти місця в черзі, щоб виїхати нагору, на статую. Дехто пішов сходами і оглядав околицю із бальконів, дехто обходив острів довкруги, щоб все добре побачити і запам'ятати. Чудовий, теплий, соняшний і чистий день додав ще більшої краси цілій околиці. Погода направду вимріяна, „як на замовлення!" Зацокали фотоапарати і кожний старався увіковічнити те, що бачив на фільмах для пізнішого оглядання. А було що бачити! Море з легенькими хвильками, плаваючі в обі сторони „пароплавчики", обрії міста Ню Йорку і т. п.

Та прийшов час покидати цей чарівний острів. Всі ми зайняли знову місця на поромі й поплили до берега. Ще поки ми всіли на пором, наші провідники були неспокійні, чи всі учасники нашої прогульки всядуть на пором до Ню Йорку, а не на пором до Джерзі Сити, а це тому, що написи не були досить ясно написані, легко було б помилитися. Але все пішло гладко, і за кілька хвилин ми вже знову їдемо автобусом з поворотом на Союзівку.

Приїхали на годину 7-му, так, як і заповіли, і прямо до їдальні на вечерю. Очевидно, зайво згадувати, як нам ця вечеря смакувала після майже цілоденного перебування на свіжому повітрі. Під час вечері мали ми малу несподіванку — обходили ми уродини одної із учасниць прогульки — Слави Стеців. Дбайлива господиня їдальні Софія Шпак подбала про квіти і торт, яким усіх нас почастувала. Після вечері багато з нас ще сиділи у вітальні гостинниці та слухали українську музику і жарти Зеновія Маринця з Чикаґо, награні на ленті.

9-го жовтня — останній день прогульки. Погода дальше витримує. Тепло, наче влітку. Після сніданку усі учасники, довідавшися, що в 9-ій год. відправляється Служба Божа, пішли до чудової церкви, де парох о. Харина, відправивши Службу Божу, усіх нас тепло привітав. Час до обіду провели ми на проходах у ліс, та в підготові до від'їзду. Після знову смачного полуденку зробили ми всі спільну світлину. Подякували ми адміністрації Союзівки Володимирові Квасові та В. Гайдарові за щире ставлення до нас, першорядну обслугу, як рівнож С. Шпак за обслугу в їдальні разом із її „підданими". Краще ніхто нас не прийняв!

Глянувши востаннє на чудові гори, що оточують Союзівку, ми з деяким сумом виїхали додому. „А так би хотілось побути довше", — дехто з нас подумав. Автобус мчав тією самою крутою дорогою, а ми співали: „А звідси гора, звідси другая..." Наш водій не барився, обіцяв привезти нас на 9-ту годину до Рочестеру і обіцянку додержав. Ми з ним попрощалися і перехристили його знову із „Василя" на „Била", та розійшлися домів змучені, але веселі, повні прекрасних споминів і вражень.

Мирослава Приймак

М. Чорний відвідав Бразилію

М. Чорний під час відвідин у Бразилії, Владика Єфрем Кривий (сидить).

Восьмого серпня ц.р. відвідав Бразилію і загостив до Куритиби Микола Чорний, адміністратор Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку.

Зустріч відбулась у залі Хліборобсько-Освітнього Союзу (ХОС), в якій взяли учать бандуристи філії ХОС-у на Портоні. Зібралось багато любителів гри на бандурі. Також були присутні: Владика Єфрем Кривий, Епарх Української Католицької Церкви в Бразилії, д-р інж. Петро Єдин, заступник голови ХОС, Семен Ретька, інж. Рафаїл Семчишин, інж. Степан Милита та Ярослав Володщук, голова української фолкльорної групи „Барвінок".

Іван Бойко, диригент Капелі Бандуристів при філії ХОС, в імени всіх бандуристів у Бразилії привітав гостя та запросив до слова.

М. Чорний у свому змістовному слові говорив про наше українське кобзарство у вільному світі і на рідних землях, а потім говорив про нашу невмирущу бандуру — наш національний інструмент. Всі вислухали промовця з великим зацікавленням та поставили йому ряд питань, на які він з приємністю відповідав.

Присутні бандуристи бідкалися, що є багато охочих грати на бандурі, але немає де дістати бандур, а коли б навіть були, то ніхто не був би спроможний їх купити.

Микола Чорний сказав, що з такою самою ситуацією він зустрівся в Аргентині. Він пообіцяв, повернувшись до Ню Йорку, провести збірку фондів на закуп бандур для Бразилії і Арґентини. Він заявив, що має добрі контакти в Америці і в Канаді і докладає всіх зусиль, щоб така акція була успішною.

На закінчення він запропонував, щоб капеля бандуристів в Куритибі мала більший контакт з капелею в Буенос Айресі, а також з бандуристами в ЗСА і Канаді. М. Чорний обіцяв також, що з початком 1987 року уможливить приїзд головного інструктора і відомого вже талановитого бандуриста Юліяна Китастого, який об'їде всі новостворені і існуючі ансамблі бандуристів і в кожному місці проведе двотижневі курси гри на бандурі.

Корнелій Шмулик

Лігай Веллі

(Закінчення зі стор. 3)

му місті заложено Відділ ОДВУ.

З уродинами М. Колодруба вітали ще Василь Кацапир, голова Відділу УККА Лігай Веллі, і Анна Строт, голова Відділу ОЖ ООЧСУ з Алентавну. Як Василь Кацапир, так і Анна Строт поґратулювали М. Колодрубові за його довголітню працю, як на союзовій ниві, так і суспільно-громадській.

Дякуючи всім за таку милу несподіванку, Михайло Колодруб коротко згадав про своє рідне село Росоху біля Старого Самбора, Галичина, яке покинув 21-річним юнаком 1912 року, коли їхав до Америки. Потім він згадав пр важливіші події із довголітньої праці для Церкви, Союзу та громадських установ.

Слухаючи слова людини, якій сповнилося 95 років, треба сказати, що ще є подиву гідним мати таку пам'ять, оперуючи даними із свого довгого віку. Тож і не дивно, що, співаючи йому многоліство, присутні бажали діждатись того часу, коли М. Колодруб буде відзначати своє століття.

На закінчення нарад, а відтак відзначення уродин відбулася гостина — перекуска, яку приготовили родина та члени Окружної управи. Під час гостини присутні відспівали „Многая Літа" голові Округи Анні Гарас за вибір її на почесного члена Головного Уряду підчас останньої 31-ої Конвенції, а також відспівано многоліство із побажанням скорого видужання для Анни Мухи, дружини секретаря Округи.

Шамокін

(Закінчення зі стор. 3)

муючи секретарів про нові кляси забезпечення, а при тому дав практичні лекції обрахунку вкладок нових кляс. Він висловив подяку секретарям Округи за придбання 40 нових членів і апелював до всіх так повести організаційну працю, щоб квота була виконана на 100 відсотків до кінця року.

Користаючи з нагоди, що на наради прибув Йосиф Сидор, заслужений та відданий союзовець, який на протязі понад 50 років виконував обов'язки секретаря 90-го Відділу в Сентралії, а коли треба було покинути ту місцевість, де від кількох років під землею горять поклади вугілля, виділяючи отруйний газ, то він погодився злучити 90-ий Відділ із 242-им Відділом в Фраквіллі, Па. Про його віддану і довголітню працю для розбудови Союзу поінформував присутніх Степан Гавриш, який коротко насвітлив його заслуги для Союзу і при тому передав йому скромну нагороду — два томи Енциклопедії, як признання від Екзекутивного Комітету за невтомну працю для розбудови Союзу. За словами С. Гавриша, Йосиф Сидор, прибувши до Америки 18-літнім юнаком 1926 року, негайно став членом Союзу, включився в відділову працю 90-го Відділу і присвятив Союзові 60 років свого життя. Поза союзовою працею він також був членом місцевого хору, театрального гуртка, а маючи замилування до гри на скрипці створив з товаришами свою оркестру під назвою „Колюмбія Ейсес" що була популярною у той час. Слід згадати і про те, що Й. Сидор від створення Округи Твердого Вугілля покійним головним предсідником Дмитром Капітулою все належав до Управи Окружного Комітету, а 1985 року заслужено був обраний почесним головою цієї славної Округи.

Стримуючи сльози, зворушений такою милою несподіванкою Йосиф Сидор висловив щиру подяку Екзекутивному Комітету УНСоюзу у проводі з д-р Іваном Флисом за щедрий подарунок — Енциклопедію. При тому також подякував всім присутнім, які відспівали йому многоліство.

Наради, які під кожним оглядом були конструктивними, закінчив голова Тимко Бутрей апелем до всіх присутніх взятися до організаційної праці і зорганізувати до кінця року 40 нових членів.

Ню Йорк

(Закінчення зі стор. 3)

зно 1,226,000 членів. Г. Флойд пояснив свій погляд на організаційну кампанію, говорив про нових організаторів, за якими він шукає, розпрацьовану ним програму і вишкіл та порушив цілий ряд інших справ.

В дискусії забирали слово д-р Микола Шпетко, Йосип Лисогір, колишній головний предсідник УНС, Стефанія Рудик, мґр Іван Винник, та інші.

Усім дискутантам відповідав д-р І. Флис і частинно Г. Флойд. Виникла справа також змін в УНС, зокрема на канадському терені з приводу смерти сен. Павла Юзика і у зв'язку з одноденними нарадами Головного Уряду, про що вже інформувала „Свобода". Два члени Округи вважали, що Округа взагалі не репрезентована в ГУ УНС, натомість інші Округи мають по два й більше члени.

М. Душник поінформувала про рецензію на книжку Р. Конквеста в „Ню Йорк Таймсі". Вона теж згадала про Службу Божу, яка відправилася у вівторок, 21-го жовтня, у першу річницю смерти її мужа, св. п. д-ра Володимира Душника, в катедрі св. Патрика. Присутні прийняли до уваги вияснення, що книга Р. Конквеста, відомого дослідника-совєтолога, є великим досягненням для українського народу.

Дискусія була місцями гостра, але переміг братський дух і присутні при каві і солодкім продовжували обговорювати союзові і загально-громадські справи дружньо після формального закриття зборів головою М. Хоманчуком.

В першу річницю смерти св. п. Петрунця

Св. п. І. Петрунцьо

В п'ятницю, 1-го листопада ц. р., минув рік, як на 77-му році трудолюбивого життя відійшов у вічність Іван Петрунцьо, довголітній секретар 78-го Відділу Братства св. Миколая в Майнерсвіллі, Па.

І. Петрунцьо народився в Грибові, Лемківщина, Україна, 1908 року, а в 1910 році дворічною дитиною приїхав з батьками до Америки, де вони поселилися в Майнерсвіллі, околиці народження Батька Союзу. Мешкаючи на території копалень вугілля, вже змалечку під час вакацій, замість відпочивати йшов до праці до копальні, щоб заробити на тиждень одного доляра. А скінчивши публічну школу, став професійним „майнером" і на тій праці щасливо (не маючи нещасливого випадку) пробув майже 50 років.

Поза заробітковою працею молодий юнак не забув і про те, що є сином славної Лемківщини, українцем, і тому від молодих літ брав участь у громадській праці, яка тоді проявлялась в його місцевості й околиці. Перше, що було найважливіше, — це навчився читати і писати українською мовою, а за його словами, читати навчився від щоденника „Свобода". Маючи замилування до співу, вступив до церковного хору при українській католицькій церкві, де також вчився дяківства. Покійний гордився тим, що часто читав Апостола, а відтак, як соліст, співав „Вірую" у своїй парафії. Як добрий віруючий християнин він, відчитавши Апостола у своїй парафії, ішов співати до української православної церкви св. Юрія Переможця, яка є по другому боці вулиці. Згадуючи про його замилування до співу, не можна не згадати і про те, що він, мабуть, був єдиним, який знав багато стародавніх лемківських пісень, які із замилуванням співав при різних оказіях.

Молодий Іван поза працею в громаді й заробітковою, не поминув і Українського Народного Союзу. Вступив у члени до 78-го Відділу, який був заложений 1903 року, а будучи „письменним", в скорому часі був обраний секретарем Відділу, який нараховував кілька десяток членів. Не зважаючи на тяжку фізичну працю в копальні вугілля, св. п. Іван розвинув широку організаційну працю, збагачуючи Відділ новими членами, дійшовши до понад 350 членів. Все це завдяки його ентузіязмові, лагідній вдачі, а до того ще він був завжди веселим тому мав організаційні успіхи. За ті успіхи був кількократно окружним організатором Округи Твердого Вугілля, де також належав до Окружної Управи на різних постах, включно із заступником голови. Як секретар Відділу він був делегатом майже на десятьох конвенціях УНСоюзу, а три рази був кандидатом на головного радного (за його словами „рунував" на цей пост), але не пощастило, вибраним не був. Інші кандидати, союзові патріоти, програвши вибори колись і тепер, на злість Союзові переставали працювати, але не І. Петрунцьо. Останні роки перед смертю він тяжко хворів, але секретарської праці не покидав, а при допомозі дружини Марії керував Відділом до останніх днів життя.

За віддану працю Покійний багато разів був відзначений різними нагородами, а як член „Клюбу Заслужених Союзовців" на протязі 10 років одержав золотий годинник. Як вже було сказано, він останніми роками хворів і тому автор цього допису відвідав його в родинному домі, щоб йому висловити подяку за працю, поінформувати про загальні союзові справи, а при тому вручити ще одну почесну плякету. Приймаючи плякету знеможений затяжною хворобою Іван Петрунцьо висловив подяку Екзекутивному Комітетові за память, а відтак сказав: „Як довго Господь буде мене держати при житті, так довго буду працювати для УНСоюзу". Таким був сл. п. Іван Петрунцьо.

Покійний залишив в смутку дружину Марію, синів Івана і Йосифа з родиною, та велику союзову родину Округи Твердого Вугілля — Шамокін й околиці. А своєю жертвенною та відданою працею заслужив на згадку і наслідування.

Степан Гавриш

АМЕРИКАНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ відновила в Ганої переговори з В'єтнамом з приводу пошуків останків 1,786 військовослужбовців ЗСА з числа тих, які загинули у В'єтнамській війні. Це четверта рунда переговорів, які почалися в грудні 1982 року. Делеґацію ЗСА, яка складається з чотирьох осіб, очолює полковник Джо Гарві. Між ЗСА і В'єтнамом нема дипломатичних відносин. В'єтнам нераз повідомляв, що готовий співпрацювати в пошуках останків американських вояків, якщо З'єднані Стейти Америки нададуть йому економічну допомогу. В'єтнам настоює на тому, що в його руках не залишилося американських військовополонених.

Зустрічі...

(Закінчення зі стор. 1)

Напис на вулиці біля пам'ятника Т. Шевченка.

ної церкви цього самого імені а поруч славна каварня Бонапарте — улюблене місце нашої громади умовлень, розмов і довгих годин при чашці „еспресо". Хто не має часу принаймні дві години, навіть не заходить до середини, але продовжує говорити таки біля каварні.

Ми, однак, протискаємося до тісно розставлених столиків, так характеристичних для паризьких каварень, і вже незабаром знайомі з усіми, що там засіли. Хоча ми умовилися на зустріч зі Софією Янів, яка шукає за деякими інфораціями до Енциклопедії України, з цікавістю слухаємо розповіді проф. Володимира Янева, що саме приїхав з Мюнхену і повідомляє нас, що в УВУ відбулися збори та що на його місце ректора обрано тепер проф. д-р Теодора Цюцюру. Проф. В. Янів, який став тепер проректором, як звичайно з енерґією розповідає нам також про великі пляни УВУ з близькими вже відзначуваннями 1000-річчя Хрищення України-Руси. Це святкування так для нас усіх дороге стає і тут предметом обширної виміни думок, у якій беруть участь і інж. Катерина Штуль, редакторка „Українського Слова", і Кирило Митрович, один з найбільш активних українських громадян Парижу.

При сусідніх двох столиках іде також завзята дискусія українською мовою. Там завважуємо наших двох відомих мистців — Омеляна Мазурика і Володимира Макаренка, а з ними цілий гурт молодих студентів, яких представляють нам, як осіб з Канади, Австралії та „таки також" із Франції.

Здається немов біля тих кількох столиків зібралася „ціла Україна", бо ось біля нас присідаються високий чорнявий мужчина, який пригадує нам, що недавно ми зустрічалися в Ню Йорку у Пластовому Домі. Це пластун Ростик Теодорович із Сіднею, який із-за своєї професії прямо „кружляє" по цілому світі й саме на короткій зупинці в Парижі, після перебування у Італії та Еспанії. Він, як пристало на доброго „бізнесмена", негайно робить рекляму своїй сусідці, яка, як виявляється, мисткиня з Австралії. Іде в рух альбом знімок її керамічних творів і ми всі зацікавлені як це сталося, що про неї нічого не знаємо.

Розуміється в мене аж перо скаче, так хочеться зробити з нею справжнє інтерв'ю. Однак Ірина Мадей несмілива у великому колі розбалаканої громади, і несміливо відповідає на питання. Щойно після кількох запитів і відповідей доходимо до неправдоподібного збігу обставин, що дозволив нам зустрітися саме у паризькій каварні „Бонапарте".

А доля молодої мисткині, що спеціялізується у кераміці на мотиви народних українських пісень, не абияк цікава. Уродженка Львова, вона саме у поворотній дорозі звідтіля. Від кількох років вона вже громадянка Австралії; туди її здобув дозвіл на приїзд батько чоловіка. Довідавшись, що вона перед 24 годинами прилетіла зі Львова, засипуємо її питаннями. Нам не лише цікавий теперішній побут, але й доля наших, ще нам відомих мистців, яких вона знала, кінчаючи у Львові Державний інститут прикладного мистецтва.

Ірина розповідає про недавню смерть сина Олекси Новаківського, Славка, і про це, що внук нашого великого мистця Андрій, тепер є директором Державного музею українського мистецтва. Довідуємося про це, що помер і директор Дитячої художньої школи, в якій вона раніше працювала, Роман Турин. Вона розказує про маляра І. Смольського і про свого улюбленого учителя Омеляна Ліщинського, якого так дуже хотіла в часі перебування у Львові відвідати, але його також не стало коротко перед її приїздом. І саме на цьому прізвищі наші шляхи зійшлися — так же це був незабутній друг наших студентських буднів у Варшаві, а відтак батько нашого похресника, чоловіка Ірини.

І так несподівано невідома нам досі молода мисткиня завдяки невидним ниткам сантиментів і споминів стала близька нашому серцю.

Ми продовжували нашу дивну зустріч в Парижі ціле це недільне пополудне, в якому І. Мадей хотіла побачити принаймні найславніші скарби цього міста: собор Нотр Дам і каплицю Ля Шапель. Перекидаємося отже в „чічероне" і мандруємо по Парижі разом, а Ірина захоплюється усім побаченим, немов дитина. Прощаємося як давні знайомі — вона в далеку дорогу до Сіднею, а ми у дальшу мандрівку по Европі.

А шкода, що не вдалося побачити її керамічних праць і що наша зустріч була така коротка...

ДОСЛІВНО КІЛЬКА ГОДИН після перебрання посту міністра оливної продукції в Савдійський Арабії, Гішан Назер запропонував скликати якнайскорше тричленну комісію цін організації ОПЕК, до якої, як відомо, належать країни продуценти і експортери оливної ропи і оливних продуктів, для встановлення нових цін на ропу, бо Савдійська Арабія не буде притримуватися усталених недавно в Женеві цін і збільшить, проти волі інших, видобуток нафти. Перед Назером міністром нафтової продукції був поміркований Шейк Ахмед Закі Ямані, який відігравав провідну ролю в організації ОПЕК хочби тому, що Савдійська Арабія є третьою з черги країною, яка видобуває, або краще сказати може видобувати, найбільше нафти. Речник амбасади Савдійської Арабії у Вашінгтоні заявив, що ціллю його країни є підвищити ціни на оливну ропу принаймні до 18 долярів за бочілку.

В глибокому смутку ділимося сумною вісткою з Родиною, Друзями, Приятелями, що в суботу, 1-го листопада 1986 р. в наслідок автомобілевого випадку відійшла у Вічність на 24-му році життя

наша Найдорожча і Незабутня ДОНЯ І СЕСТРА

бл. п.

Віра (Дзідзя) Луцишин

ПАНАХИДА буде відправлена у вівторок, 4-го листопада 1986 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 5-го листопада 1986 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., на цвинтар Hollywood Memorial Park, Union, N.J.

В невимовному жалю:
АЛЬБІНА І ФЕДІР ЛУЦИШИН — батьки
сестра — ЛІЗА з чоловіком МИХАЙЛОМ
Ближча і дальша Родина

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що у вівторок, 7-го жовтня 1986 р., на 82-му році життя, відійшла у Вічність

наша Незабутня МАМА І БАБУНЯ

бл. п.

Уляна з Долинських Терлецька

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Дочки —
МАРІЯ з чоловіком ІВАНОМ ВОЛИНЦЕМ,
внучки — УЛЯНА І МАР'ЯНА
ЗЕНОВІЯ ЮРИНЕЦЬ
внуки — БОГДАН, ЛЕВ І ЮРІЙ
син — ОЛЕКСАНДЕР з дружиною ЛЮСЕЮ
внуки — ГРИЦЬ, АРЕТА, ТАЯ, НАТАЛКА, МАКСИМ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 11-го жовтня 1986 р. в Пармі, Огайо, несподівано відійшла у Вічність
наша Дорога МАМА, БАБУНЯ І БРАТОВА

бл. п.

ОКСАНА МАКОГІН

Цією дорогою складаємо щиру подяку Рідним, Приятелям і Знайомим за вислови співчуття з приводу смерти нашої Дорогої Мами, Бабусі і Братової.

Складаємо Всім подяку за участь в похоронних відправах і щиро дякуємо Всім за живі квіти. Складаємо щиру подяку Всечесному о. д-рові Тилявському за похоронні відправи. Щире спасибі п. д-рові Д. Павлишинові за відспівання Святої Літурґії і Панахиди і за теплі слова прощання Покійної над Її свіжою могилою.

Дякуємо похоронному заведенню Колодій-Лазуті.

Всім Вам висловлюємо щире спасибі, а Всевишній Господь нехай винагородить Вас своїми ласками.

Син — ЮРІЙ з дружиною
Доньки —
ХРИСТИНА з мужем і синами
ДІЯНА з мужем
Братова — МАРІЯ з мужем і синами

Повідомляю Рідних, приятелів і Знайомих, що в середу, 29-го жовтня 1986 р. в Гюстон, Тексас, на удар серця помер
мій Найдорожчий МУЖ

бл. п. інж.

МИРОСЛАВ БОГДАН КУЦИК

народжений у Львові, 22-го липня 1923 р.

Був членом ОУН, Української Дивізії „Галичина" і професійний інженер в австралійських і американських фірмах.

ПАРАСТАС відбудеться у вівторок, 4-го листопада 1986 року о год. 9:30 ранку в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН цього ж ранку, о год. 10-ій з української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а Тлінні Останки спочинуть на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В незмінним горю:
дружина — ГАЛЯ
брат — ЕВГЕН з донею МИРОСЛАВОЮ в Україні
Родина в США, Канаді і Україні

•

Замість квітів на могилу, просимо ласкаво складати датки на: Український Гарвард (HURI) і Американці в Обороні Людських Прав в Україні (AHRU).

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями та Знайомими,
що 24-го жовтня 1986 р., несподівано відійшов
у Вічність на 78-му році трудолюбивого життя
наш Найдорожчий
МУЖ, БРАТ та ШВАҐЕР

бл. п. д-р

ТАРАС АНТОНОВИЧ

народжений в Долині, Україна.

ПАНАХИДИ були відправлені в суботу, 25 та 26-го жовтня 1986 р. в похороннім заведенні Колодій-Пазута.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 27-го жовтня 1986 р. із собору св. Йосафата в Пармі, Огайо, а відтак на цвинтар свв. апп. Петра й Павла.

В глибокому смутку:
дружина — АЛЕКСАНДРА
сестра — д-р ІРИНА ЛЕВИЦЬКА з мужем д-ром ВИТОВДОМ
брати—
РОМАН з родиною
д-р ОМЕЛЯН з дружиною д-р ТЕТЯНОЮ
сестрінки —
д-р РОМАН ЛЕВИЦЬКИЙ з родиною
д-р АНДРІЙ ЛЕВИЦЬКИЙ з родиною
шваґерка — ДАРІЙ КУЛЄБА з родиною
шваґер — ЕВГЕН САДОВСЬКИЙ з родиною
ближча та дальша Родина в Америці та в Україні

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Ню Гейвені, Конн.

повідомляє, що

в неділю, 9. листопада 1986 р., о год. 2:30 по пол. в залі Американсько-Українського Горожанського Клюбу

при 31 Oak Street, NEW BRITAIN, Conn.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

до участи в яких є запрошені і зобов'язані всі члени Окружної Управи, всі Відділові урядовці та делегати 31-ої Конвенції наступних Відділів:

12, 23, 52, 59, 67, 101, 253, 254, 277, 350, 370, 387, 390 і 414

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців ц. р.
3. Доповідь д-ра ІВАНА ФЛИСА, головного предсідника УНСоюзу
4. Схвалення організаційного пляну праці на останні місяці ц. р.
5. Внески, запити і побажання
6. Закриття зборів

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
Генрі Флойд, краєвий керівник продажі забезпечення УНСоюзу

До участи в нарадах запрошується членів Союзових Відділів, де буде нагода довідатися про всі важніші справи УНС.

За УПРАВУ ОКРУГИ:

проф. Іван Телюк, *почесний голова* — **д-р Михайло Снігурович**, *голова*
Тарас Сливінський, *секретар* — **Григорій Ґіна**, *касир*

Клівленд і околиця!

У неділю, 9. листопада 1986 р., о год. 3-ій по пол. в залі ім. Митрополита Андрея Шептицького
при 5720 Стейт Ровд, ПАРМА, Огайо

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ
Окружного Комітету Відділів УНСоюзу КЛІВЛЕНДСЬКОЇ ОКРУГИ

до участи в яких запрошені й зобов'язані члени Окружної Управи, урядовці, представники і делегати на 31-шу Конвенцію наступних Відділів:

18, 50, 71, 102, 108, 112, 115, 166, 180, 222, 233, 240, 251, 291, 295, 328, 334, 336, 346, 358, 364

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців ц. р.
3. Доповідь УЛЯНИ ДЯЧУК, головного касира УНС
4. Обговорення загальних союзових справ
5. Схвалення організаційного пляну праці на останні місяці ц. р.
6. Внески, запити і побажання
7. Закриття зборів

У зборах візьмуть участь:

Уляна Дячук, головний касир УНС
Тарас Шмаґала, головний радний УНС

До участи в нарадах запрошується членів Союзових Відділів, де буде нагода довідатися про всі важніші справи УНС.

За ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Мирослав Почтар, *секретар* — **мґр Василь Ліщинецький**, *голова*
Володимир Якимів, *касир*

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу.

Сума пожертви $ ....

ім'я та прізвище ....

число дому, вулиця ....

місцевість .... стейт .... поштовий код ....

ЗСА готові...

(Закінчення зі стор. 1)

гуа і для цього є вже сьогодні певні позанаки, наприклад, концентрації нікараґуанського війська у прикордонній полосі з Гондурасом, розвідчі полети літаків над її територією, урядова пропаганда проти гондураського уряду засобами масової інформації сандіністів тощо.

Крім того у Вашінгтоні беруть до уваги збільшену активність повстанців „контрас", як тільки вони отримають додаткову кількість зброї й амуніції у програмі 100-мільйонової американської допомоги схваленої обидвома палатами Конгресу.

Майкел Г. Армакост, асистент державного секретаря для політичних справ, буде наглядати з рамени Державного департаменту над розподілом допомоги і над діяльністю Сі-Ай-Ей, яка відіграватиме, і зрештою відіґравала досі, немалу ролю в Нікараґуа.

М. Армакост, який ніколи не був в Центральній Америці, поїде в наступному тижні до Гондурасу й може інших країн, щоб на місці зорієнтуватися в ситуації і потребі допомоги. Міністерство закордонних справ Нікараґуа заявило, що рішення Уряду ЗСА про воєнну допомогу для Гондурасу є „поличник для мирних заходів незаанґажованих держав" і являється фактичною підготовою ЗСА до „воєнної авантюри" в Центральній Америці. Як звичайно сандіністи погрожують, що всі американські заходи в цьому напрямі „будуть відбиті нікараґуанськими збройними силами і народом, який повністю підтримує свій уряд".

В кожному разі, — кажуть політичні спостерігачі, — в Центральній Америці помітне напруження, пересунення більших військових частин, зудари між „контрас" і військами сандіністів, а в Нікараґуа проходить частинна мобілізація здібних до військової служби молодих людей. Крім того Даніель Ортеґа, тамошній президент, надав більше повновластей для міліції і державної служби безпеки у поборюванні „підривних елементів".

Окружний Комітет Відділів УНС Округи Балтимор, Вашінґтон і Річмонд, Ва.

повідомляє, що

в неділю, 9. листопада 1986 р., о год. 2-ій по пол. в приміщенні дому „Самопомочі"
при 239 Савт Бродвей у БАЛТИМОРІ, Мд.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

До участи в зборах запрошується всіх відділових урядовців і конвенційних делеґатів Відділів з таких місцевостей:

Річмонт — 34, Вашінґтон — 15, Балтимор — 148, 320 і 337, Куртіс Бей — 55, 81 і 290, Берлін — 260

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці
3. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИША, краєвого організатора УНСоюзу
4. Обговорення осінньої кампанії
5. Обговорення загальних союзових справ
6. Схвалення організаційного пляну праці на останній місяць цього року
7. Внески, запити і закриття зборів

У зборах візьмуть участь:

Євген Іванців, головний радний УНС
Степан Гавриш, краєвий організатор УНС

За ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Богдан Ясінський, *голова*
Остап Зинюк, *секретар* — **Семен Михайлишин**, *касир*

Увага! Бостон й околиця! Увага!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу стейтів Массачусетс і Мейн

повідомляє, що

в суботу, 8. листопада 1986 р., о год. 4-ій по пол. в залі Української Католицької Церкви
при 148 Форест Гілс вул., ДЖЕМЕЙКА ПЛЕЙНС, Масс.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

в яких зобов'язані взяти участь усі члени Управи Окружного Комітету, Відділові урядовці і делеґати 31-ої Конвенції слідуючих Відділів:

178 в Манчестері, 181 Топшан, Мейн, 224 Сейлем, і 238, 307, 374 в Бостоні.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців ц. р.
3. Доповідь д-ра ІВАНА ФЛИСА, головного предсідника УНСоюзу
4. Обговорення загальних союзових справ
5. Схвалення організаційного пляну праці Округи на останні місяці ц. р.
6. Внески, побажання
7. Закриття зборів

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
Генрі Флойд, краєвий керівник продажі забезпечення УНСоюзу

До участи в нарадах запрошується членів Союзових Відділів, де буде нагода довідатися про всі важніші справи УНС.

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Володимир Гетьманський, *голова* — **Дмитро Мельник**, *секретар*
Дмитро Ґалонзка, *касир* — **д-р Іван Дідюк**, *гол. К. Комісії*

В 40-ий день смерти

Св. п. А. Пужик

У 40-ий день несподіваної смерти найдорожчого й незабутнього мужа, брата, шваґра, вуйка і стрийка б.п. Андрія Пужика, будуть відслужені заупокійні Святі Літурґії в українських католицьких церквах: св. Михаїла в Менвіллі, Н. Дж., 9-го листопада о год. 8:15 рано, в церкві св. Юра в Ню Йорку 10-го листопада о год. 7-ій рано, в церкві св. Михаїла в Балтиморі, в церкві Чесного Хреста в Асторії, в монастирі оо. Василіян в Ґлен Кові та в церкві св. Софії в Римі.

В безмежному смутку й жалю, цією дорогою складаю найсердечнішу подяку: родині, приятелям, знайомим, які віддали Покійному останню прислугу, а мені виявили щирі співчуття й моральну підтримку.

Висловлюю щиру подяку отцеві парохові Лабінському, який прибув з розрадою в перших хвилинах мого горя та відправляв Парастас і Панахиду в четвер і в п'ятницю та Похорон в суботу вранці. Також щира подяка отцеві парохові Мірчукові за відправлення Парастасу і Панахиди в п'ятницю увечері.

Щиро дякуємо нашому дякові і хористам за відспівання Служби Божої та відправ у похоронному заведенні та знову о. парохові Лабінському за зворушливі прощальні слова. Також дякуємо Апостольстві Молитви за мовлення вервиці у похоронному заведенні. Сердечно дякуємо за молитви, офірування Служб Божих за спокій душі Покійного Андрія та за жертви на фонд будови церкви св. Михаїла, зложені в його пам'ять.

Рівнож дякуємо за зложення вінків, за численні особисті й листовні співчуття і розради в моєму горю, та знайомим за численну участь в Похороні. Щоб когось не обминути, цією дорогою складаємо найщирішу подяку всім хто помагав мені в цьому болючому часі. Нехай Господь винагородить всіх вас своїми щедрими ласками за ваше добре серце, а Покійному Андрієві подасть вічну пам'ять.

Дружина Текля
і родина Покійного

В Ірвінґтоні померла В. Луцишин

Ірвінґтон, Н. Дж. — В суботу, 1-го листопада 1986 року, тут померла, в наслідок автомобільного випадку, молода 24-річна українка бл. п. Віра (Дзідзя) Луцишин, залишивши в глибокій жалобі батьків Альбіну і Федора Луцишина, сестру Лізу з чоловіком Михайлом й ближчу та дальшу родину.

Панахида буде правитись у вівторок 4-го листопада о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Литвин і Литвин при 1600 Стайвесон авеню (ріг Станлей терр.) В Юніон, Н. Дж. похорон в середу, 5-го листопада о год. 9:30 рано до церки св. Івана Хрестителя і на цвинтар Голливуд меморіял парк в Юніон.

АКЦІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ...

З уповноваження **Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі** створився в Чикаґо **Збірковий комітет на Північну Америку для придбання фондів на добудову Бібліотеки.**

Комітет, що складається з представників різних організацій та індивідуальних осіб, розпочав декілька акцій з метою придбання фондів. Одна з них — це виграша, яка уможливить охопити найбільше число української спільноти для розбудови цієї Бібліотеки-музею.

Від вересня цього року розпочався продаж книжечок по Америці й Канаді з такими виграшами:

1. ПОДОРОЖ ДО ПАРИЖУ ДЛЯ ДВОХ ОСІБ. Спонзор: Каса „Самопоміч" в Чикаґо.
2. ТИЖДЕНЬ ДЛЯ ДВОХ НА „ВЕРХОВИНІ". Спонзор: Український Братський Союз.
3. ТИЖДЕНЬ ДЛЯ ДВОХ НА „СОЮЗІВЦІ". Спонзор: Централя Українських Кооператив Америки.
4. ПОДОРОЖ ДЛЯ ДВОХ ДО ЦЕРКВИ-ПАМ'ЯТНИКА В БАВНД БРУКУ НА ПРОВОДИ 1987 Р. Спонзор: Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США.
5. ПЕРЕБУВАННЯ ДЛЯ ДВОХ НА ФЕСТИВАЛІ „ВЕСНА" В КАНАДІ. Спонзор: Подорожне бюро „Нортвестерн" в Чикаґо.
6. ПЕРЕБУВАННЯ ДЛЯ ДВОХ НА ФЕСТИВАЛІ В ДАФИНІ, КАНАДА. Спонзор: Український національний фестиваль в Канаді.
7. ТВОРИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ. Спонзор: УВАН.
8. ГРАФІЧНЕ ЗОБРАЖЕННЯ ПЕТЛЮРИ. Олександер Канюка.
9. ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА. Спонзор: Українінський Народний Союз.
10. АНГЛОМОВНА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ. Спонзор: Канадська Фундація Українських Студій.

Спонзор друку виграшевих книжечок: Перший Український Федеральний Банк „Певність" в Чикаґо.

Комітет закликає все українське громадянство взяти участь в акції придбання фондів на Бібліотеку, купуючи виграшеві книжечки або допомагаючи організаторам у розпродажу книжечок при своїх організаціях і церквах.

Виграша розіграється 22-го січня 1987 року, тобто в роковини Державної Незалежности і Соборности України, чому сл. п. Симон Петлюра присвятив своє життя.

Саме збереженню його пам'яті та продовженню його незавершеного діла присвячена Бібліотека в Парижі, розбудова якої має бути на сумлінні кожного українця.

За виграшевими книжечками просимо звертатися на адресу:

Symon Petlura Library Fund
c/o Selfreliance Association of American Ukrainians

300 East Army Trail Road, Bloomingdale, Ill. 60108

Проф. Василь Маркусь, Проф. Микола Павлюк, *заст. голови Ради Бібліотеки*

Галина Грушецька, *голова Збіркового комітету*

В'ячеслав Партикевич, *референт виграші*

ЗАМОВЛЕННЯ НА ВИГРАШЕВІ КНИЖЕЧКИ
(312) 593-2397 — В'ячеслав Партикевич
(312) 456-4047 — Галина Грушецька

Прошу вислати мені .... книжечок.

Ім'я і прозвище (латинкою) ....

Адреса ....

Чеки виписувати на: Symon Petlura Library Fund
c/o Selfreliance Association of American Ukrainians
300 East Army Trail Road, Bloomingdale, Ill. 60108

Ціна книжечки $10.00

Відзначили...

(Закінчення зі стор. 1)

самостійницьких, включаючи й наукових сил не є проблемою якоїсь партії чи групи, а є загально-національною справою. І якщо ми цього не зрозуміємо, говорив І. Самійленко, особливо тепер, в час скоординованого наступу наших ворогів на все українство, історія судитиме нас.

Комісія розглянула заяву КУППО, організації якої зголосили бажання відновити своє членство в УНРаді. Після довгих і терпеливих переговорів комісія Уряду, виконавши свої уповноваження, передала ще неузгіднені два-три питання для полагодження їх проводом КУППО з керівними особами ДЦ УНР, зустріч яких має відбутись в найближчому часі. Доповідь та інформаційний звіт викликали жваву дискусію. Подано ряд пропозицій та порад на майбутнє. В дискусії взяли участь: М. Кучер, П. Лимаренко, д-р М. Шпетко, Н. Холодна-Лівицька, П. Крамаренко, Ю. Лютий-Лютенко, Г. Мацик та інші.

В заключенні Президент подав деякі важливі інформації про діяльність ДЦ УНР на зовнішньому відтинку, а голова Централі звернувся з закликом до проводу та членства УНДС до активізації праці УНДС в терені.

Учасники зборів вшанували світлу пам'ять вставанням та однохвилинною мовчанкою членів УНДС, що відійшли у вічність в цьому році: св. п. Марію Самойлів, Олену Сердюк, Марію Аркас-Клепачівську, та побажали щасливого виздоровлення Борисові Качуровському, К. Степовому та ген. С. Яскевичеві (Австралія) як рівнож побажали заслуженого відпочинку відомим діячкам УНДС та ДЦ УНР в екзилі д-р Ганні Янішевській та д-р Зої Плітас в Канаді.

Ділову частину зборів провадив голова Головної управи УНДС в ЗСА, інж. Петро Крамаренко.

Добрі...

(Закінчення зі стор. 2)

ситуації в українському житті в ЗСА, „визнаючи УККА єдиною всегромадською центральною репрезентацією українців в ЗСА". Звичайно, що такі резолюції не віщували нічого доброго, а все ж таки це не знеохотило членів статутової комісії і розмови, проти всяких сподівань, далі продовжується, і на них витрачено знову безліч годин.

Майже рівночасно із вище згаданим Комунікатом Статутової комісії, появився в „Америці" ч. 174 з 9-го жовтня 1986 року репортаж про засідання Крайової Екзекутиви УККА з 27-го вересня ц.р. у якому сказано: „Комісія представників УККА і УАКР і Безсторонніх організацій у проводі з Владикою Василем Лостеном закінчила працю і переслала проєкт узгіднених поправок до статуту УККА. Тим часом Комісія статутова, за підписом Владки Лостена і всіх членів, розглядала статут для нової централі, а не для УККА. Владика Лостен запропонував, щоб цю справу розглянути на окремому засіданні представників президій УККА, УАКР і невтральних організацій.

Чомусь у цьому репортажі із засідання Екзекутиви УККА не згадано, що крім письма Статутової комісії, до якого залучено проєкти узгідненого статуту, правильника для відділів і виборчої комісії, також Конференція Безсторонніх Організацій надіслала до обох установ, УККА і УАКРади, письмо з 6-го вересня ц.р., у якому пропонують, щоб Український Конґресовий Комітет Америки і Українська Координаційна Рада прийняли назву „Український Американський Конґрес" для всеукраїнської громадської репрезентації в Америці та, щоб до 1-го листопада 1986 року обидві централі, як УККА і УАКР подали по шість своїх представників, які разом із шістьма представниками від Безсторонніх Організацій творили б Передконгресову комісію, яка, у свою чергу, подбала б про покликання до дії відповідні підкомісії для підготови і скликання Українського Американського Конґресу вже на початок травня 1987 року.

Ці листи були розглянені Екзекутивою УАКРади на засіданні 11-го жовтня 1986 року і у висліді Екзекутива прийняла подані пропозиції і заявила готовість включитися у підготову для скликання Надзвичайного Конґресу під назвою Український Американський Конґрес. Становище УАКР до цієї справи подано до преси.

Тепер слово за УККА, чи і він готовий включитися у підготову для скликання Надзвичайного Конґресу. Від цього залежатиме, чи досі проблена праця Статутової комісії і Безсторінніх організацій була варта заходів чи тільки марнуванням часу.

Владиці Лостенові і Конференції Безсторонніх Організацій належиться подяка за їхні добрі намагання і труд для наладнання цієї справи.